

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Nekaj o „takozvani“ ravnopravnosti Slovencev.

Eden slučaj je skoraj vedno jednak drugemu, kadar se gre Slovincem — zanikati pravice za ravnopravno razvitje, celó pri pravicah za obstoj; a takih slučajev je ogromno povsod, kjer koli životari zraven nas kakšen domišljav Nemec ali Lah.

Najsi smo Slovenci v takšnih „sračjih gnezdih“ številno prevladujoči, najsi je naša historična preteklost ali sedajni napredek še tako prepričevalen, kar se Nemcu ne dopade, ne dovoli se nam izvesti. Prepoveduje pa se nam z jedno besedo vse, karkoli nosi vidni ali idejalni znak naše narodnosti.

Vse te zabranitve in zavrnitve pa nam še podajajo v tako hlimbni obliki, kakor da nas hočejo s tem obvarovati kakšnih nepravil ali zlih posledic. In res niti ne manjka v nas dobrih dušic, ki se brez pomisleka vklanajo vsaki taki odredbi, naj že pride tista od sovražnega nam bitca ali od kakega — ministra, češ, gosposka že ve, kaj in kako nam treba. Da so nam v tem smislu naše neposredne oblasti z redkimi izjemami nasprotne in krivične, no, to smo že uvideli, ter po nekod še celó ugovarjamo pri kakšni višji inštanci, vendar pa vsikdar v obliki preponišne prošnje. Ne pomislimo pa, da je navadna ta inštanca le rokavica prve oblasti, ki se strinjate kjerkoli se gre za nas Slovence, kakor baš roka z rokavico.

Kdo zaslišuje, razsojuje in — odpoveduje Slovincem pravice ravnopravnosti, o tem piše kaj jasno glasilo tržaških Slovencev v nastopnem:

„Tako opravljajo v nas službo vrtnarja — kozli! Uboga trava, ubogo cvetje naših pravic, našega dostojanstva, naše svobode! Oni, ki te teptajo, so navadno sodniki v lastni stvari in o lastnih grehih.

O opravičenosti naših zahtev sodijo — nasprotniki; o naših pritožbah in prošnjah sodijo — nasprotniki: politiški in narodni kruh nam režejo — nasprotniki; pravico in svobodo nam kroje — nasprotniki; o naših namenih, o našem poštenju, o naši konduiti, o našem stremljenju poročajo na viša mesta v 90 med 100 slučajev — nasprotniki!!

Posledica temu je, da smo po vsaki pritožbi — in naj se nam je dogodila še taka vnebovpajoča krivica — še bolj črni nego smo bili poprej! Je-li čudo potem, da tudi na višjih mestih sodijo krivo o nas ter smatrajo naše vsklike in pritožbe, naše prošnje in naša zahtevanja kakor nadležnost nikdar sitih in objestnih ljudij; da verujejo, da smo mi sosedje, s katerimi najmiroljubnejši sosed ne more živeti v miru: da verujejo, da smo le mi destruktiven, razjedajoč živelj.

Vprašujemo dalje torej: ali ni po takem več nego naravno, ako ob možnosti takih falzifikacij ostajata sukno in škarje v rokah naših nasprotnikov?! Ali se nam je nadejati kake spremembe na bolje, ako bodo i nadalje izrekli pravoveljavne sodbe o nas oni, ki nam delajo krivico? Ako ostanejo sodniki oni, ki bi morali biti obtoženci?! Tako stanje je obupno. In mnogokdo med nami je že zgubil vso nado, da bi mi Slovenci sploh mogli kedaj česa doseči! Veče in večje postaje število onih, ki so temeljito zgubili veselje do pritožeb in reklamacij, ker so zgubili vero, da bi bili vemožni gospodje državniški sploh zmožni za pravično sodbo o nas!!

Skušnje torej, ki smo jih doživeli, niso vspodbudljive za predlaganje prošenj do gospodov, ki sodijo svet in ljudi za zeleno mizo, a ne po dejstvih, po dokazih in zaslugah, ampak po več ali manj famoznih poročilih, sosebno famoznih pa tedaj, kadar se podajejo ustmeno.“

To navajamo sedaj, ker smo imeli celjski Sloveci ravno sedaj zopet priliko gledati, kako so bile škarje in sukno v rokah vseh tistih, ki so nam odmerili kje in kako smemo obhajati jubilejsko slavnost. A vse to striženje in prepovedovanje le zbok tega, da se ne žali nekaj stotin odpadnikov in prihajalcev.

Mi pač lahko gledamo s pomilovanjem in s posmehom, kako zbegano teka vse okoli našega nemštva, da ga reši, da mu zagotovi mir, da mu deli tolažbo; tako se dela le z bolnikom, kateremu hočemo vsaj zadnje urice v življenju osladiti.

Tudi mi hočemo biti še malko potrpežljivi s tem bolnikom, toda dolgo pa tudi ne bomo prenašali njegovih sitnostij in okuževalne sape.

Celjske slavnosti.

Če se spozna nemški značaj kacega kraja po največjih surovostih in najnesramnejšem izzivanju, tedaj je Celje „die allerdeutsche Stadt“ najbolj nemško mesto. Kar so naši gostje in naši domačini doživeli za dne velike pevske slavnosti, to je nečuveno. Ko bi smeli, bi ne govorili samo o vedenju občinstva ozir. fakinaže nego le bolj o postopanju oblastev, ki jako čudno umevajo svojo oblastveno moč. Pogoltnili smo bili marsikatero britko, prenesli smo tudi te.

Že v soboto, ko so nam došli prvi dragi gostje, so se pokazali naši junaki s svojim že zgodovinsko znanim piskanjem in tulenjem. Zvečer je napravilo „Celjsko pevsko društvo“ podoknico gospej dr. Dečkovi, kot kumici zastave. Blagorodna gospa kumica se je pevcem v izbranih besedah prisrčno zahvalila, na kar jo je društveni predsednik g. dr. Karlovšek pozdravil kot dobrotnico društva in kumico zastave. V „Narodnem domu“ se je potem v ožjem krogu razvila živa zabava, kojo je neprenehoma znana tolpa motila s svojimi „hajl“-klici in tulenjem „Wacht am Rhein“.

v svoje vojaške načrte, se je zanimal za moj predlog kaj hladno.

Komaj se je zaznal svit, mahnil sem jo na pot sam. Hoja na Radgost se je pokazala i daljša, i mučnejša, nego sem si jo predstavljal. Sonce me je že kaj silno žgalo v hrbet, a gorski vrh še ni bil blizu in neprestano sem se krepčal s seboj vzetimi živili. Osobito močno sem bil srkal izvrstno ogrsko vino, s kojim me je bil založil na pot župnik. Bil je že poldan, in sklenil sem odpočiti se. V prepadu med dvema visoko v zrak strlečima skalama se je nahajalo mnogo črnic, a med njihovimi grmiči še neke debelejšje, po obliki ter barvi njim do cela podobne jagode. Razgrnil sem plašč, legel nanj, izpil ostalo vino ter snedel nekoliko jagod. Neka nenavadno prijetna utrujenost se je začela razlivati po mojemu telesu. Sredi visokih pečin se je videl samo neveliki kos modrega neba, a po njem so nalik lahkim jadram pluli majhni, prozorni peresasti oblaki.

In mahoma sem začutil, kakor da gine zemlja pod menoj; dozdevalo se mi je, kakor da padam v nekak neskončni prepad. Toda glej, moje letenje je postajalo vedno počasneje ter počasneje, in slednjič sem obstal. Ležal sem v ve-

LISTEK.

Vojna 2000. leta.

Fantastična povest A. Boruma. Iz ruščine poslovenil Zaplaninec.

I.

V kraju, kjer se spajajo meje Moravije, Šlezije, Galicije in Ogrske, vtaborila se je cela armada, zbrala se je lesem na velike vojaške vaje. Te vaje so tvorile tokrat posebno zanimanje, kajti pri njih so se nameravali izvesti poskusi nad vsemi novotarijami v vojnem delu: s brezdimnim smodnikom, letečim telegrafom, s kolesarskimi povelji, z raznim novim orožjem, s katerimi nove iznajdbe, s prihranitvijo vojsk s konzervami — obče z vsem, kar se doslej še ni praktično poskušalo. Mene ter mojega prijatelja, stotnika Vizerja, je vojno ministerstvo odredilo k glavnemu stanovanju jedne vežbajočih se armad. Naše glavno prebivališče se je nahajalo v neveliki moravsko-vlaški vasi. Nama z Vizerjem bilo se je naseliti v hiši vaškega župnika, kateri je naju kaj prijazno vsprejel. Gostoljubni župnik je nama povedal mnogo zanimivega o nravih

ter običajih okoličnega prebivalstva, pripovedoval razne narodne pravljice in legende.

Osobito mi je godila jedna pripovedka — o gori Radgost, nahajajoči se nedaleč od vasi. V špiljah te gore prebiva starodavni vitez Ho-Maho, svoje vrste Faust, kateri je obsojen, zbok svoje pregrešne vedoželjnosti na skrivnosti, sedeti za kazen večno pod zemljo nad svojimi knjigami ter rokopisi. Njega trpinčijo želje pozvedeti, kaj se dela na zemlji; no posreči se mu to le tedaj, če se kakšen človek zabliži v njegov labirint. Starec zadržuje tega človeka ter ga sili pripovedovati, kaj se godi na belem svetu, in mine navadno sto let, predno Ho-Maho spusti od sebe pripovedovalca. Ali teh sto let premine tako hitro, da se človek v tem ne utegne spremeniti niti duševno, niti telesno, in ko znova dospe na vrh, pod božje sonce, z začudenjem zre okoli sebe povsem novi neznani mu svet. Tako vsaj zatrjuje legenda.

Ta pravljica je zelo razvnela mojo domišljijo ter zbudila v meni željo, obiskati čarobno goro. Drugi dan so imele armade ravno odmor, in jaz sem predložil svojemu prijatelju Vizeru hribolaziti na Radgost. Ali stotnik, ves vglobljen

V nedeljo zjutraj je bil že „Narodni dom“ okrašen s slovenskimi in cesarskimi zastavami, parola, da se začnejo slavnosti in na drugi strani surovosti. Če si šel po ulici, čul si žvižg in klice „abzug“, to je bil pozdrav našim došlecem. Dohajali so z vsemi vlaki. Zvečine so prišli ob 10. uri; ker je bil oficijelen sprejem na kolodvoru od slavne vlade „zaradi motenja železniškega prometa“ prepovedan, šla je in jih pozdravila v imenu društva samo deputacija. Vrlo zavedno ljudstvo z dežele pa je dohajalo med tem časom po vrsti v „Narodni dom“ na dvorišče, kjer je godba začela dan slavnosti s cesarsko himno, katero je občinstvo z odkritimi glavami in stoje poslušalo in jo zaključilo z gromovitimi „živijo“-klici. Navdušenje se je stopnjevalo, ko je zaigrala precej nato godba „Naprej zastava Slave!“

Ob pol 11. uri se je spreved razvrstil in odšli smo v gruclah proti železniškemu mostu. Spredaj naši zavedni možje in mladeniči iz Griž, na to godba, za njo dame, za damami „Celjski Sokol“, „Pevsko društvo“, gostje in zopet ljudstvo z dežele. Onkraj Voglajne so nas pozdravili teharski plemiči, katerih slavna policija ni pustila v mesto, ker so imeli seboj starodavno svojo zastavo, katero niso hoteli zunaj pustiti. Zaigrala je godba in korakali smo po griču proti cerkvi. Prelepo je bilo videti od zgoraj nebrojno množico, ki se je vila navzgor. Posebno lepo sliko so napravile narodne dame, ki so se v velikem številu udeležile spreveda, da stojijo kot družice na strani blag. g. kumice. Vsakogar je moral navdušiti ta pogled, to so dokazali tudi glasni klici „Na zdar“ in „Živijo“.

Sv. mašo je daroval mil. g. opat Ogradi. Kar je moglo, je šlo občinstva v cerkev, drugi so morali ostati zunaj. Pri maši je pel oddelek (oktet) „Celjskega pevskega društva“. O petju samemu v celem obsegu pišemo na drugem mestu. Po končanem sv. opravilu vršilo se je pri prekrasno z zelenjem odičeni kapelici zunaj cerkve slovesno blagoslovljenje zastave. Po obredu govoril je mil. g. opat o pomenu zastave sploh, zastave pevskega društva posebej, razlagal nje lastnost kot dvakrat jubilejne zastave: namreč povodom petdesetletnice vladanja Nj. Velič. cesarja in bisernega jubileja N. S. papeža, zabrl je na to prvi žrebelj v novo zastavo. G. dr. Karlovšek pozdravi na to g. kumico, jo zahvali v imenu društva za nje naklonjenost in požrtvovalnost napram društvu, posebno za nje kumovanje. V imenu pevk ji je izročila gospodč. Zora Vrečko-va lep svež šopek. Vidno ginjena se je g. kumica zahvalila za čast, da se je njo izbralo kot kumico in za šopek ter je v vedni in vidni spomin svojega kumovanja privezala na zastavo dva prekrasna trakova z napisom.

Na to je zabrla tudi ona žrebelj v zastavo in za njo zastopniki sledečih korporacij: Posojilnica v Celju, celjska čitalnica, hrv. pevsko društvo „Kolo“, češko pevsko društvo „Škrup“, akad. društvo „Triglav“, „Glasbena matica“ v

Ljubljani, celjski „Sokol“, vranska „Vila“, občina celjske okolice, delavsko podporno društvo in obrtno društvo.

V istem redu kakor smo došli, smo na to odkorakali proti mestu. Kar smo v mestu surovostij videli in doživeli, tega zaradi dostojnosti ne moremo tu podati. Opomnimo, da se je v pravi nemški oliko pokazalo in odlikovalo celjsko ženstvo. Srečna Germanija!

Prišli smo vendar srečno do „Narodnega doma“, kjer smo skupno obedovali. Slavnostnega obeda ni bilo mogoče prirediti zaradi nekoliko neredne prijave, a imeli smo se vendar dobro. Popoldan je pevcem minul z vajo, drugim gostom pa z ogledovanjem mesta.

Pod večer se nam je pridrvila zopet celjska fakinaža s svojim komandantom Öchsom pred „Narodni dom“, kjer je pod skrbnim varstvom mestne policije tulila, razgrajala pozno v noč. Ko je došlo vojaštvo, da napravi kordone, jih je sprejela nočna druhal z žvižganjem, ker so Slovenci. Odgovorilo in popravilo je to naše občinstvo, ki jih je navdušeno pozdravilo.

Med tem je začel v veliki dvorani koncert. Žal, da lepega odra na dvorišču nismo mogli rabiti, ker nam je to veselje popoldanski dež pokvaril. Kako so se vse točke pod mojsterskim vodstvom g. prof. Gerbića pele, kazalo je burno ploskanje občinstva, katero je zahtevalo po vsaki točki, da se ponavlja, posebno pri noviteti za mešani zbor „Domovina“. Ko se je zvedelo, da je g. skladatelj Pahor navzoč, ga je občinstvo priklicalo na oder ter mu priredilo burno ovacijo. Dvorana je bila do zadnjega kotička prenapolnjena. Pohvalno moramo omeniti tudi slav. veteranske godbe iz Zagreba.

Zaključil se je dan s plesom, katerega se je vdeležilo mnogo pridnih parov, ki so se vrteli in zabavali zjutraj do 4. ure.

S tem je bila slavnost približno končana, ker družega dne se ni priredil skupen izlet v Teharje iz nam doslej neznanih vzrokov, a prišlo je mnogo občinstva iz Celja in bližnjih krajev v Teharje v posameznih skupinah. Ob pevanju celjskih in domačih pevcev minul nam je prehitro popoldan. Vračajoč se v Celje, zvedeli smo o novih škandalih, katere so povzročili v Celju biciklisti „kulturfolka“, ker so hoteli v svoji pijanosti iti v „Narodni dom“ razgrajat.

Pripomnimo, da se je te dni porabilo od nemške strani mnogo žveplene kisline, črnila, jajc itd. Seveda, kedar se ponoči in s takimi sredstvi bojuje, potem „lieb“ Vaterland magst ruhig sein!“

Celjske novice.

(Rojstni dan presv. cesarja) praznoval se je tudi v Celji slovesno. Ob 6. uri je bila budnica po mestu, ob 8. uri pa je služil preč. gosp. opat Fran Ogradi veliko sv. mašo, katere so se udeležili po večini vsi tukajšnji vojaški in civilni dostojanstveniki ter druge korporacije in pri

kateri je jedna stotnija vojakov-brambovcev poveljevala in naznanjala s strelom posamne dele sv. maše.

(Koncert pevskega društva.) Toliko pevk in pevcev še ni bilo zbranih na odru v veliki dvorani „Narodnega doma“, kakor v nedeljo večer pri jubilejskem koncertu. Spredaj lep venec dam, v ozadju moški zbor. Večino je dal pač naš domači pevski zbor. — Godba zasvira, pevci upadejo, vse se dvigne raz sedežev ter stoje posluša avstrijsko himno. — Vsa pozornost se je osredotočila s častnim darilom nagrajeni novi skladbi doslej še malo poznatega slovenskega skladatelja L. Pahorja. Kakor snov si je izbral nadarjeni skladatelj Gregorčičevo „Domovini“. Pomen in misli pesnikovih besed dajo hvaležno polje skladatelju. No, in slednji je v polni meri zadostil svoji nalogi. Častno jo je rešil! Skladba prepletena s prav izvirnimi mislimi se je takoj priljubila občinstvu. Vredna je, da ostane na stalnem vzporedju pravih koncertov. Le škoda, da se skladba ni pela z isto dovršenostjo, kakor je zaslužila. Slednje tudi ni bilo mogoče, ako se pomisli, da pridejo pevci iz raznih krajev skupaj in ena sama skušnja naj jih pripravi za koncert. Zato pa naj se v prihodnje izpuste iz vzporeda take težavne skladbe, kakor je ravnokar omenjena Pahorjeva. Kljub temu pa je občinstvo z glasnim odobravanjem ocenjevalo skladbo in nje povzročitelja, kateri se je konečno na odru predstavil občinstvu. Drugo nagrado v oceni poslušalcev je dobil brezdvomno Bendlovi mešani zbor „Križari na morji“. Kakor vse pevske točke, morala se je tudi slednja na odločno zahtevanje ponavljati. Nabožni motivi Foersterjeve „Ave Marije“, šesteroglasnega zbora s spremljevanjem orkestra segli so vsem do srca. Orkester pa, sicer kakor godba na pihala izvrstno sestavljen, pri spremljevanji ni bil kos svoji nalogi. Vedno lepi mešani zbor Ipavčev „Pozdrav“ ter moški zbor Hajdrihov „Jadransko morje“ sta se nam predstavila kakor stara znanca ter dobila po starem zasluženju obilo odobravanja. Vse zборе je z vnemo in ljubeznijo vodil spretni vodja gospod profesor Gerbić iz Ljubljane. Maj pevske točke pa je igrala godba vojnega veteranskega društva iz Zagreba pod vodstvom g. Stoekla, vseskozi slovanske skladbe mej drugimi znano Tittlovo slovansko ouverturo, Zajčevi „Večer ob Savi“ in druge. Komaj pa je bil koncertni vzpored končan ter se spraznila poslušalcev dubkom polna dvorana, že se je zasukala mladina ob poskočnih ritmih ter služila potem lahkokrili Terpsihori do ranega jutra.

(Vabilo k izrednemu občnemu zboru delavskega podpornega društva v Celji), kateri se vrši v nedeljo dne 21. avgusta od 4. uri popoldne v „Narodnem domu“ s sledečim dnevnim redom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Premembe ozir. popolnitev pravil. 5. Slučajnosti. K prav obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

likanski kapničasti jami; po stenah so se ščeperili lesketajoči kristali dragocenih kamnov, videle se grude zlata ter srebra, in nad vsem tem je caril neki tajnostni polumrak.

Pred menoj je stal neki starec, s starim, tolstim rumenkastim foliantom v rokah.

„Jaz sem Ho-Maho“, se mi je predstavil. „Jako sem vesel zopet videti človeka, prišedšega k meni z zemeljskega površja. Pripoveduj mi vendar, kaj se vrši tam zgoraj.“

Rad sem mu vstregel, in razgovarjala sva se o parni sili, o elektriki, železnici, parnikih, telegrafu, telefonu itd. Pravil sem mu o vspehih kemije, pogovarjala sva se o fotografiji ter njeni uporabi, pomenkovala se o spektralni analizi in o oni ogromni oblasti znanostij, katera se ima zahvaliti njegovi iznajdbi.

Ho-Maho je vse to vedel, vse razumel, toda vse mu je bilo še nedovršeno, potrebno nadaljnjega spopolnjevanja. Misli, koje je v tem cziru razvijal, so bile tako ostroumne izvirne, da sem se čudil.

Moje pripovedovanje je starec čisto prekinil z vprašanji, ki so jasno kazala globoko zanimanje za vse ter čudno tanko in bistro sposobnost prisvojiti si hipoma vse. Poslednjo okolnost sem

posebno občudoval, ko sva se pogovarjala o novjših vspehih tehnike. On ni le hitro razumeval moja razkladanja no i sam mi je bil pojasnil marsikaj, kazaje mi stare modele strojev, bivših v rabi pred dvesto leti, in poznejše, katere je bil sam izumil ter izvršil. Skozi neveliko razpoko je bilo deloma vidno površje zemlje; tja je starec nameril daljnovid in jel me izpraševati o nekih novih pojavih koje je videl ondi.

„Čuj“, se je obrnil k meni Ho-Maho, jemaje od očij daljnogled. „Meni se zdi, kakor da mnogo naroda teka tam zgoraj, a po zemlji gonijo težka kolesa. Vprav tisto sem slišal, ko si dospel semkaj ti. Nemara je narodna selitev, ali razsaja spet vojna?“

Nasmehnil sem se.

„Nu, kakšna vojna! Le njena približna enakost, velike vojaške vaje“, sem mu odgovoril in takoj sva zopet kramljala. Vprašal me je o oboroženju vojsk, in jaz seveda nisem opustil prilike pohvaliti sedanje orožje v primeri s prejšnjim, in zlasti podrobno sem mu opisal naš brezdimni smodnik ter lahke nevelike magazinove puške.

„Hm!“ je prebil Ho-Maho mojo zadovoljno pohvalo; „da pred mnogimi stoletji, ko smo se

vojskovali s streljanjem, dosegli smo bistveno baš taistih vspehov: lahkega malokalibrnega orožja ter povsem brezvročnega streljanja. Torej v čem so vaši vspehi? Čemu pa ne vporabljate na vojni vseh znanostij, ki jih vam nudi veda? Zakaj ne pokorjate sovraga z elektriko, čemu ne uničujete njegove polke s pomočjo razpočenja zgoščenih plinov? Čim grozovitejša, čim neusmiljenejša bode vojna, čim več ljudij bode poginilo v kratkem času, tem preje se bodo vojne končale in tem redkeje se ponavljale. Ne oslavljenje sovražnika, a popolno njegovo iztrebljenje, — evo kar je dolžno sedaj služiti vojnim geslom. Vi, ki se ponašate, da ste doveli svojo umetnost v vojnem oziru do najvišje stopinje, — vi spoznate svojo zmoto, kadar vam pride spopasti se s protivnikom, ki bode bojeval tako, kakor sem ravnokar razlagal.“

Ho-Maho, govoreč vse to z vidno razburjenostjo, je polagoma rastel in rastel predi menoj ter v tem postajal prozračen. Najedenkrat je do cela izginil, a jaz sem se nahajal v neki soteski, nad katero je še slabo gorela zarja mladega jutra.

(Dalje prihodnjič.)

(Vpokojen je) poštni blagajničar v Celju, g. Matevž Wurianek.

(Državno policijo nam dajte) pa bode kmalo mir v Celju. Mestna policija ne bode nikdar storila svoje dolžnosti, ker jo ne sme! Če bi se celjski policaj vedel tako, kakor je postavno, dalo mu že drugi dan brco in je ob kruh. To povedali so tudi policaji nekaterim, ki so jih prašali zakaj se postopa tako krivično, ko je vendar policija tukaj za vzdržanje reda. Pa kako tudi bi se celjski policaj upal ustavljati takim ukazom, ko so mestni očetje, ki sami vedno izživajo in so posebno ob zadnjih slavnostih kazali se, da bi bili bolj zreli, da jih odpelje policija v varni kraj pomirit se, kakor pa, da se smejo prištevati med resne mestne očete. Posebno se je odlikoval znani Fritz Rasch. V nedeljo popoldne ob pol 6. uri šel je pisec tehle vrst po kolodvorski ulici in videl na svoje oči naslednji dogodek: Po cesti od kolodvora sem stopajo trije kmečki fantje čisto mirno in med seboj kramljajoč, nasproti pa se pridrvi mestni oče Fritz Rasch in skoči na srednjega fanta kričeč: „Du windischer Kerl willst mich stänken?“ Pisec zadaj idoč nisem slišal niti besedice in tudi ne zapazil kakega pregiba. Stopim bliže in za gledam, da nosi dotični fant naroden trak na prsih. To je razburilo mestnega očeta Fritz Rascha, do tacega postopanja. Prašam le, kaj bi se zgodilo, ko bi slučajno ne bi prišel pisec poleg? Gotovo je, da bi Fritz Rasch tam ropotal ali se še bolj spozabil, kmečki fant pa bi bil prišel pod ključ. Jeli mož s takim početjem vreden biti mestni zastopnik? More li policija pri takih odbornikih biti pravična?

(Dosegli so) „vahtarca“ in drugi enaki listi ter skrivni hujskači, da se je Celje zopet pokazalo kot gnezdo zahrbtnih napadalcev, barab in najgrše sodrge. Bobnali so celi mesec poprej, da so spravili po konci vso zakotno svojad, da je napadala in zmerjala došle tujce, domačine in vsakega poštenega človeka. Tuljenje pa je res bilo ponoči od sobote do torka tako, kakor bi človek bil v zverinjaku. „Wacht am Rhein“ kričala se je sto in stokrat, „heilalo“ pa se je toliko, da je še sedaj vse hripavo. Res čudno, da Slovenci ob takih izzivanjih in takih krivicah ohranijo še mirno kri. Vsak zanikern postopač te sme pri taki priliki „obhajlati“, kolikor mu drago, brez da bi se mu kaj pripetilo. Čudno je le, da je žandarmerija in vojaštvo pustilo tuliti za Avstrijo toli razžaljivo „Wacht am Rhein“. Najlepše pa pride. Vse kar je storila podkupljena sodrga v nemškem imenu, to natvezujejo Slovincem, posebno kmetom. Ne pomislijo li ti vskočni pisuni, da si bode kmet dobro zapomnil, kako se je delalo ž njim in kaj se mu predbiva in laže o njegovi pijanosti in poživljenosti ter da bode skušal to kedaj povrniti z obrestmi nemški sodrgi. Sram res mora biti vsakega poštenega Nemca, da se taki Celjani štejejo tudi za Nemce.

Poštna zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Občina Sv. Martin na Paki ima v svojem področju pošto Ročičkaves, ki ima le nemški poštni pečat z naslovom: „Rietzdorf an der Pack“. Druge nerednosti nam na ti pošti niso znane, a po pregovoru: „Kdor se z mokrim bratom družijo, ne bode dolgo suh“, sklepamo da jih mora biti še več; kajti ako tam doslej še niso v svojem srcu čutili, da je srajca telesu bliže nego suknja, da mora biti Slovincu slovenski jezik milejši in vrednejši nego nemški, ako so onde doslej z mirno vestjo lahko prenašali pomanjkanje slovenskega poštnege pečata in se ni niti občina Sv. Martin niti kdo drugi ganil za veljavo slovenskega jezika na pošti, tedaj so tudi druge morebitne odotne nerednosti lahko z mirno vestjo prenašali. In ako slučajno na odotnej pošti drugih nerednosti ni, ni to gotovo nobena zasluga odotnega občinskega urada, temveč zasluga poštarja. Občina Sv. Martin si sedaj lahko za veljavo slovenskega jezika pridobi to zaslugo, da izposluje za svojo pošto slovenski poštni pečat. Sedaj so take prošnje na ministerstvo na dnevnem redu; za-

torej ne odlagajte! „Kdor zamudi, naj gloda kosti!“ Občina Sv. Martin na Paki je štela 1890. leta 1619 prebivalcev Slovencev.

V Oplotnici so bili doslej nemškutarji zadovoljni s slovensko zaspanostjo. „Miši so vse se, ako mačke ni!“ Na pošti so te miši brez strahu gospodarile; kajti naredile so si samo nemški poštni pečat: „Oplotnitz“, prodajajo samo nemške vrednotnice itd. tam se praktikuje takozvana nemška kultura, ki obstoji v tem, slovenskemu jeziku nobene veljave pripoznati, slovenstvo zaničevati in zatirati. „Na most pa k materi ni nikdar predaleč!“ pravi slovenski pregovor. Naj se tudi vam občine, ki spadate v to pošto področje, namreč: Oplotnica, Sv. Kungota, Kot, Grušovje in morebiti še druge, ne zdi predaleč in pretežavna pot do svoje slovenske matere. Pribojite slovenskemu jeziku na svoji pošti postavno veljavo. Dopolnite „Domovini“ prošnjo na ministerstvo za slovenski poštni pečat, slovenske vrednotnice, tiskovine itd. Ne bodite slab, temveč močen in žilav klin; kajti „na hudi grči se slab klin skrči!“ Huda je tista vaša nemškutarska grča v Oplotnici, a če stopi okolica na noge, jo lahko pošteno navrtate.

V letu 1890 je štela občina Oplotnica 2311, občina Sv. Kungota 487, občina Kot 808, občina Grušovje 786 prebivalcev. Ker ima v občini Oplotnici nemškutarstvo prvo besedo, tam ne bodo hoteli take prošnje podpisati; zato jo pa naj vložijo prebivalstvo. Bilo bi za nas Slovence jako slabo, ako bi v številu 2311 prebivalcev ne bilo niti jednega inteligentnega, odločnega in vnetega Slovence, ki bi dal prošnjo v podpise krožiti.

V Št. Juriju na Ščavnici ima ondotni poštni urad dvojezični poštni pečat, tudi so tam v zalogi le dvojezične poštne vrednotnice in tiskovine, tudi na poštne vozu, ki vozi sleherni dan iz Št. Jurja mimo Ivanjec v Radgono, se nahaja zraven nemškega tudi slovenski napis, kar kaže, da onde ob nemški meji slovenska zavednost ne dremlje. Slovenske občine, to pošto vam navajamo za izgovor! Storite tudi ve tako!

Gg. narodnjaki v Marenbergu, Vozenici, Makolah, na Slatini, v Rogatcu, pri Sv. Andražu v Slovenskih goricah, v Rajhenburgu in v Hočah so prošeni naznaniti nemudoma uredništvu „Domovini“, katere politične občine spadajo celó ali deloma v našeta poštna področja in če se v imenovanih poštah prodajajo samo dvojezične tiskovine ali morda obratno in sploh vse morebitne nerednosti. Pečati teh pošt so samo nemški. Na branik za veljavo svojega jezika.

Spodnje-štajerske novice.

(Slovenske zastave.) Pred meseci smo v našem listu priporočali, naj bi se po vaseh naše domovine razobešale slovenske zastave, ki bi vsakemu tujcu že od daleč kazale, da prebiva tod narod slovenski, ki tudi javno svoje prepričanje kaže. V mnogokaterih krajih so ljudje uvaževali naš nasvet in iznad marsikatero lipe vihra ponosno slovenska trobojnica. Bog živi narodne slovenske vasi! Naj bi povsod vihrala rdeče-modro-bela zastava!

(Vabilo) k veselici v proslavo 50letnice vladanja presvitlega cesarja Franca Jožefa I., ktero priredi „Bralno društvo v Št. Pavlu v Savinjski dolini“ v nedeljo, dne 21. avgusta t. l. ob pol 5. uri popoldne pod kozolcem pri gostilničarju Janezu Šribarju v Št. Pavlu, s petjem in gledališkima igrama. Vzpored: 1. Pozdrav. 2. Cesarska. 3. „Klop pod lipo“, igrokaz v enem dejanji, igrajo šolarji. 4. (Hubad), „Bratci veseli vsi“ poje mešan zbor. 5. „Kaznovana radovednost“ v enem dejanji, igrajo šolarji. 6. (Hubad), „Škrjanček poje, žvrgoli“ poje mešan zbor. 7. „Slovo“ poje mešan zbor. Vstopnina za sedeže v prvih treh vrstah po 1 krono, drugi sedeži 30 kr., stojišča 20 kr. K obilni udeležbi vabi najljubše odbor.

(„Katoliško politično društvo za vranski okraj“) ima dne 21. avgusta t. l. popoldne ob treh shod v Braslovčah v prostorih g. Antona Plaskan. Vzpored: G. dr. Anton Medved govori o geslu „vse za vero, dom in cesarja“ zlasti še z ozirom na cesarjevo petdesetletnico. Al. Kokelj

govori o nekdanjem položaju Slovencev z ozirom na sedanje razmere. Predlogi. K obilni udeležbi vabi Savinjske najljubše odbor.

(Čudne razmere na Gomilskem) Oni dan, ko je bilo slavnostno premovanje konj v Žalcu, je tudi neki tukajšnji posestnik gnal svoje živali tja doli. Ves presrečen, da je premijo dobil, nagovoril je nekatere kmete, da so ž njim vred „heil“ vpili. To je že skrajna neznajnost od človeka, ki se drugače za Slovence izdaja. Priponimo še to, da se o tem na Gomilskem kar vprek govori, in če bi ne bilo res, smo pripravljeni vsak čas preklicati. — Še nekaj! Na Gomilskem so Slovenci, ki so naročeni na „Tagespost“, na „Domovino“ pa ne, kakor smo poizvedeli.

(Pri Sv. Jurju ob Taborju) se je ustanovila živinorejska in mlekarska zadruga za vranski okraj.

(Visoko namestništvo v Gradci) je občinsko volitev v Bočni vršečo se že 7. in 8. svečana t. l., vkljub prizivu od strani neustreženih Šmartinčanov potrdilo ter je bil dne 8. t. m. županom zopet gospod Ivan Purnat izvoljen.

(Občinski odbor v Bočni) je v svoji seji dne 13. t. m. enoglasno sklenil resolucijo za ustanovitev vseučilišča v Ljubljani; enako za nadsodišče v Ljubljani in tudi trgovinskemu ministerstvu za dvojezične poštne pečate v Ksaveriju in Šmartnem pri Gornjemgradu.

(Okolica Bočna) je položila po visokem lavantinskem knezoškofijstvu znesek po 12.000 gl. za ustanovitev nove župnije v Bočni, to je pa nekatere strašno razburilo in bi faro radi preprečili na vsak način.

(Občinski zastop v Novi Štifti pri Gornjemgradu) je dne 7. avgusta t. l. sklenil soglasno in odposlal prošnji za ustanovitev slovenskega vseučilišča in nadsodišča za slovenske pokrajine v Cislitavi, v Ljubljani.

(„Bralno društvo na Frankolovem“) priredi v ponedeljek, dne 22. avgusta t. l. ob 3. uri popoldne v proslavo 50letnice Nj. Vel. Franca Jožefa I. v prostorih g. Dominik Bezenška veselico in občni zbor s sledečim vzporedom: 1. Nagovor predsednika. 2. Slavnostni govor. 3. Govor g. Ivana Belé. 4. Poročilo o društvenem delovanju. 5. Volitev in nasveti. Jubilejno slavnost priredi šola na Frankolovem v ponedeljek dne 22. avgusta t. l. Ob 9. uri predpoludne sv. maša, blagoslovljenje šolarske zastave in otroški koncert z govori o našem cesarju. Štirideset otrok dobi obleko in blizu 200 jih bo pogoščenih.

(Iz Poljčan.) Pri nas imamo sedaj prvikrat slovenskega župana, g. Jožef Dediček-a. Tudi odborniki so vrli slovenski možje Jožef Dolšek, Jakob Bizjak in Ivan Debelak. Novemu odboru želimo, da naj dolgo gospodari sebi v čast, narodu pa v prid!

(Novo orožniško postajo) dobi Pristava pri Šmarji pri Jelšah.

(Železnica Grobelno-Slatina-Lupinjak) ne bode ozkotirna kakor smo zadnjič poročali, temveč se bode gradila z navadnim tirom.

(S Slatine) nam poroča topliški gost, da je bilo ondi pretekli teden veliko gostov, in da jih je letos sploh več, kakor v prejšnjih letih. Letos so bili, kakor tudi v prejšnjih letih, Slatino obiskali trije jugoslovanski škofje, namreč slavni Strossmayer, barski (črnogorski) škof Milinović (iz frančiškanskega reda) in tržaški škof Šterk. — Ugodno vreme v začetku t. m. je bilo v prilog topticam in topličarjem; slednji so največ tujci. Slovencev ni skoro nič. Kakor pa je „Tagesposta“ resnično tožila, se nemščina med domačini tukaj ne širi več tako kakor v prejšnjih letih.

(Vabilo) na slavnost, ki se bo vršila ob priliki ustanovitve slov. gospodarsko političnega društva „Straža“ v nedeljo, dne 21. avgusta 1898 ob 3. uri popoldne v Zrečah pri g. P. Dobniku po nastopnem vzporedu: 1. Pozdrav. 2. Slavnostni govor. 3. Čitanje in razlaganje pravil. 4. Volitev odbora. 5. Prosta zabava z godbo in petjem. „Ne vdajmo se!“

(Poslanec g. J. Žičkar) bo priredil v nedeljo, dne 21. avgusta t. l. pri Slaperniku poleg Vitanja ob 3. uri popoldne volilni shod.

(„Bralno društvo v Vitanji“) priredi v proslavo cesarskega in papeževega jubileja prihod-

njo nedeljo ob 4. uri popoldne pri Slaperniku poleg Vitanja sledečo slavnost: 1. Pesem: „Mojemu narodu“; zložil Stroos. 2. Govor o cesarskem jubileju. 3. Pesem: Cesarska himna. 4. Pesem: „Studenčku“; zložil Hugolin Sattner. 5. Govor o papeževem jubileju. 6. Papežva himna; zložil Skroup. 7. Pesem: „Nazaj v planinski raj“; zložil Hugolin Sattner. 8. Pesem: „Pogovor z domom“; zložil D. Jenko. 9. Pesem: „Ah, ni li zemljica krasna“; zložil Ant. Foerster. Sodelovali bodo šoštanski tamburaši.

(V Dol) pripeljal se je dne 13. t. m. milostljivi škof tržaško koperski, Andrej Šterk, vračajoč se iz Slatine ter obiskal č. g. župnika, župana g. Franca Peklar, kakor tudi g. Ferd. Roša, župana trboveljskega na Hrastniku. V nedeljo, dne 14. t. m. bila je pa slovesna sv. maša v grajski kapelici gosp. De Seppi na Hrastniku.

(Na Dolu) priredila se je č. g. župniku Antonu Fischer o priliki njegovega petindvajsetletnega duhovništva velikanska ovacija. Poklonila se mu je najprej deputacija 30 tovarniških delavcev, njim na čelu visokorodni vitez F. Gossleth, na to pa se je od šolskega poslopja skozi vas uprizoril velikanski spreved z godbo in bakljami, med streljanjem topičev in zažiganjem kresov po bližnjih hribih. Občinski odbor, krajni šolski svet, učiteljstvo in šolska mladina izražali so mu svoja čestitanja, na kar so mu še domači pevci zapeli podoknico. Kot blagemu duhovniku in vrlemu narodnjaku želimo pa gosp. župniku v istej čilosti dočakati petdesetletnico mašništva!

(Iz Dola.) V ponedeljek t. j. dne 22. t. m. priredi se v spomin petdesetletnice vladanja Nj. Veličanstva presvitlega cesarja šolska veselica pri dolski podružnici Sv. Jurij nad Turjem s sledečim vzporedom: 1. Ob pol 9. uri zjutraj slovesna sv. maša. 2. Pozdrav. 3. Slavnostni govor. 4. Prednašanje in petje. 5. Pozdrav cesarju. 6. Pogostovanje otrok. 7. Prosta zabava in raznovrstne otroške igre.

(Iz Hrastnika.) V torek dne 9. t. m. je „počastil“ našo dolinico nemški blebetač in pretepač poslanec Wolf. Mudil se je pri načelniku naše postaje, ki mu je pritril v prvemu nadstropju (v stanovanju) na vrata tablico z napisom: „Heil Wolf“. In res spaka Wolf ga je ubogal, popoldne pri odhodu je „heulal“ da je živina, kojo je nekdo na postajo pripeljal, glasno tulila boječa se divjega volka. Tudi svojo soprogo in svojega sinčka je „divjak“ pripeljal s seboj. Obadva sta imela pruske znake, gospa črno rumeno rudečo verižico, a „Wolfek“ pa jednako „banderce“ v roki. Wolf! nikar ne zahajaj v našo vasico, ljudstvo naše je sicer mirno, a v torek je bilo vendar ogorčeno nad prusofilskim vedenjem tvojim in tvojih!!

(Ljudsko veselico s tombolo) priredi prostovoljno ognjegasno društvo v proslavo 50letnega vladanja Nj. Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. na semnišču pri shrambi ognjegasnega orodja v Trbovljah. Pričetek tombole, katera obstoji iz mnogobrojnih dragocenih dobitkov, bode v nedeljo dne 21. avgusta ob 3. uri popoldne. Pri veselici bode sodelovala godba. Po tomboli prosta zabava in ples. Med veselico spustil se bode velikansk zrakoplav in zvečer zažigal krasni umetaljni ogenj.

(Čitalnica v Brežicah) priredi koncert v veliki dvorani „Narodnega doma“ v proslavo 50letnice Nj. Vel. cesarja Franca Jožefa I. dne 21. vel. srpana t. l. s prijaznim sodelovanjem konservatoristnje Josipe Jamnicky. Začetek ob polu 8. uri zvečer. Vstopnina 1 krono za osebo. Čisti dohodek je namenjen za ubogo šolsko mladino. Vspored: 1. * * Koračnica, svira godba. 2. J. Haydn: Cesarska, moški zbor. 3. M. Burgarell: Nazaj v planinski raj, sopran-solo s spremljevanjem harmonija. 4. P. H. Sattner: Za dom med bojni grom, moški zbor. 5. Dr. G. Ipavec: V mraku, godba. 6. Slavnostni govor. 7. L. Beethoven: Romanca za gosli in harmonij. 8. A. Hajdrih: Sirota, moški zbor s sopran-solo. 9. Potpourri slovenskih pesmij, godba. 10. I. pl. Zajc: Dvojčev iz opere „Zrinjski“ s spremljevanjem glasovira. 11. V. Lisinski: Brodar, moški zbor. 12. A. Hajdrih: Jadransko morje, godba. 13. Iv. pl. Zajc: Lastavicam, sopran-solo s spremljevanjem harmonija. 14. A. Foerster: Sokolska, moški zbor. Prosta zabava.

(Ptujška gimnazija) se bode z novim letom podržavila in dobi peti razred ter bode namenjena v prvi vrsti sledečim okrajem: Ptuj, Ormož, Ljutomer, G. Radgona, Sv. Lenart, Rogatec. Ti okraji so slovenski, šola je pa nemška. Kje je pravica? Kako se spoštuje § 19. osnovnih zakonov?

(Od Št. Vida niže Ptuja) poroča nam potnik kaka zaspanost in starikavo nemškutarjenje še vlada v tej slovenski vasi. Nele, da je videti večinoma nemške napise, še imena si ti krčmarji in kramarji ostudno pačijo, n. pr. Schosteritsch, a vsem naprej pa nosi nemškutarsko spako župan — Illofschegg!! Zelo moderno ime, kaj ne? Mož pa si je svoje veljave tudi svest in skrbno pazi, da ne pride iz njegovih rok nikoli kaj slovenskega. Na durih občinske pisarne ti kar mrgoli samih „kundmachung“ in „auf-rufov“. Upajmo, da ne bo dolgo tako! Ako se ne mara poprijeti nemškutarski župan slovenskega uradovanja — pa proč ž njim, saj ga ni izvolilo le par njegovih sovrstnikov, nego vi slovenski možje, ki imate edino pravico odločevati.

(V Dobju pri Planini) je nek nebodigatreba, ki pobira v svoji trgovini in gostilni slovenske groše, a za postransko službo prevzel je agenturo socijalne demokracije in Wolfove politike. Človeče je s tem blagom tako vsiljivo, da niti kmetskim gostom ne prizanese, da ne bi začel pri vsaki priliki razkladati svojih nesmiselnih in smešnih nazorov. Svetovali bi mu, da svojo agenturo prenese drugam, kajti med slovenskimi kmeti niso prava tla za nemškutarske blodnje.

(Volilni shod) pri Sv. Janžu na Dravskem polju sklicujeta dr. F. Jurtela in dr. L. Gregorec v nedeljo dne 21. avgusta ob 3. uri popoldne. Volilci, udeležite se v obilnem številu.

(Jubilejno slavnost priredi šola pri Št. Marjeti niže Ptuja) dne 21. avgusta. Po slavnosti vrši se v bližajem župnijskem gaju „velika ljudska veselica“, pri kateri bo raznovrstne in imenitne zabave. Začetek slavnosti je ob drugi uri popoldne. Ako bi bilo ta dan slabo vreme, preloži se izvršitev na dan 28. avgusta. K prav obilni udeležbi vabi slavnostni odbor.

(Ormož.) Za novo dobo cerkvenega konkurénčnega odbora župnije ormoške so bili izvoljeni sledeči gospodje: Vekoslav Mikl, veletržec v Ormoži, predsednikom, Alojzij Horvat, posestnik v Pušencih, Martin Ivanuša, župan na Humu, Jurij Novak, župan v Litmerku, in Martin Stanič, veleposestnik na Hardeku.

(V Frankovcih pri Ormoži) zgodila se je v ponedeljek, 8. t. m. ob polu 4. uri popoldne velika nesreča. Kmečki 16letni sin Ivan Puklavac strugal je z domačo deklo v neki jami zemljo za novo peč in sušilnico. Bilo je par metrov pod zemljo. Oče pride z vozom, da bi zemljo odpeljal. Naenkrat se utrga na debelo viseča zemlja in pokoplje oba strugača. Oče ni mogel pomagati. Kričal je na pomoč. Izkopali so oba težko poškodovana. Priden Ivan je na žalost starišev, sorodnikov in prijateljev za 3 ure doma umrl. Dekla še živi, a je malo upanja, da okreva. Pokopali smo dobrega Ivana in ž njim vse nade v sredo v lepem sprevedu. Naj mirno počiva!

(Sv. Tomaž blizu Ormoža.) Po dolgoletnih prošnjah se nam je vendar posrečilo si pridobiti vozno pošto, koja je bila že velika potreba za naš okraj. Poštni voz vozi sledeče: ob 8 uri zjutraj v Ormož in ob pol 12 uri iz Ormoža nazaj.

(Gasilno društvo) v Veržeji priredi v nedeljo dne 28. t. m. v gostilni g. Henrika Klemenčiča tombolo v prid društva. Začetek točno ob 4. uri popoldne. Odbor

(Iz ljutomerske okolice) se nam poroča, kako sovražno se vede napram Slovencem gostilničar pri „Tivoli“. O Slovencih govori, da so tako zabiti kakor njegov čevlji; privošči si pa tudi marsikako slano zoper duhovnike. To revše je gotovo pozabilo, da imamo Slovenci ostro orožje zoper nemškutarske pritepenice, ki se glasi „Svoji k svojim“. Ljutomeržani in okoličani, ne pomišljajte veliko!

(Toča grozno bije) letos po Štajarskem. Iz vsih krajev nam dohajajo tako žaliostna poročila, da je obupno. Neizmerna moča, povodnji in še toča. Ubogi kmeti!

(Toča) je pretečen teden pobila okoli Maribora in G. Radgone. Okoli Maribora se baje premalo streljali zoper točo.

(Deželna učiteljska skupščina), t. j. šesta uradna deželna konferencija bode 12. in 13. septembra v Gradcu.

(Agitacija za nove občinske volitve v Gradcu) delajo z divjo silo. Ker se je napram pruskim nacijonalcem osnoval avstrijski in katoliški odsek, zavlada je med nacijonalci taka jeza, da izstopajo iz katoliške vere k protestantom. Do sedaj je že baje 19 takih slučajev. To je zadnji razdivjani korak, kajti iz avstrijskega mišljenja so že zdavno izstopili.

Druge slovenske novice.

(Shod županov iz vsih slovenskih pokrajin) v Ljubljani dne 16 in 17. t. m. bil je res veličasten. Nad 700 županov vse Slovenije — iz Štajarske bilo jih je gotovo nad 150 — prihitelo je v belo Ljubljano, da ondi izreče v imenu naroda svoje globoko spoštovanje do presvitlega vladarja cesarja Franca Jožefa I. in da se ob jednom posvetujejo tudi glede narodnih in gospodarskih zadev. Stolno mesto Ljubljana obleklo je praznično obleko in sto in sto zastav vihralo je raz hiš gostom v pozdrav. Prvi večer pri sestanku na vrtu „Narodnega doma“, pokazal je že imenitost tega shoda. Do zadnjega prostorčka natlačen velikanski vrt gostov pozdravil je cesarski svetnik J. Murnik. Zahvaljevala sta se na sprejemu Ljubljancanom Drag. Hribar iz Celja in župan Jutroš iz Primorskega. Drugi dan bila je najpoprej slavnostna seja pri kateri se je prečitela in jednoglasno sprejela udanostna adresa na presvitlega vladarja. Na to pa se je pričelo drugo zborovanje pri katerem se je sprejelo dokaj važnih resolucij glede narodnogospodarskega razvitka. Mesto Ljubljana pogostilo je udeležence pri kateri priliki se je govorilo več krasnih napitnic. Shoda županov udeležilo se je tudi mnogo državnih in deželnih poslancev in so bili iz Štajarske navzoči vitez Berks, dr. Sernec, dr. Dečko in Ivan Vošnjak. O tem važnem shodu prihodnjič več.

(Občni zbor družbe sv. Cirila in Metoda) vršil se je dne 11. t. m. v Ribnici na Dolenjskem. Zborovalce pozdravila sta č. g. dekan Dolinar in pa župan g. dr. Rudesch. Odgovarjal je družbeni predsednik č. g. Tomo Zupan. Družba šteje 134 podružnic, 81 mešanih, 24 moških in 29 ženskih z 12000 člani. Družba je imela 1897. l. 16033 gl. 91 kr. dohodkov in pa 17819 gl. 69 kr. troškov, tedaj je primankljaj 1786 gl. 1 kr. Na novo v odbor so bili izvoljeni sledeči gg.: dr. vitez K. Bleiweiss, Gregor Einspieler, in Anton Žlogar ter g. prof. Brežnik v Ljubljani. V nadzorništvo pa so izvoljeni gg. O. Dolenc, M. Malenšek, Fr. Povše, Fran Ravnikar in J. Vrhovnik. V razsodništvo pa gg. A. Kalan, dr. Munda, dr. Stor, J. Gogola in D. Žagar. Izstopivšemu odborniku g. dr. I. Dečku se izreče pismena zahvala. Potem c. kr. okr. glavarstva v Kočevju izrazi skupščina presv. cesarju globoko udanost, zvestobo in pokorščino. Presvet. knezu in škotu ljubljanskemu pa se brzojavno sporoča udanost in spoštovanje. — Pri banketu v gostilni g. Arkota bilo je mnogo krasnih napitnic. Posebno nam je omenjati napitnice gospe Ponikvar, predsednice tržaške ženske podružnice, ki je v izborni slovenščini opisala poklic in nalogo slovenske matere. Ta trinajsta skupščina ni bila tako mnogoštevilno obiskana kakor po navadi, kar je seveda pripisovati temu, da v letošnjem letu nebroj veselic v proslavo 50letnice presvit. cesarja obhajajo in je vsakdo mnogo doma in v bližini angažovan. Družba pa le vedno raste in spolnjuje svoj težavni pa vzvišeni poklic.

(Imenovanja.) Finančni ravnatelj v Ljubljani, dvorni svetnik g. Karol Plahky je šel v pokoj, a finančnim ravnateljem v Ljubljani je imenovan višji finančni svetnik v Gradcu, Slovenec, g. Karol Lubic. Finančni svetnik v Ljubljani, g. Viljem Jenny, imenovan je višjim finančnim svetnikom extra statum v Gradcu. Plahkyju kakor Jennyju želijo Slovenci srečno pot.

(Imenovanje.) Slovenski rojak nadsvetnik v finančnem ministerstvu Vladimir Globočnik pl. Sorodolski imenovan je sekcijским načelnikom v tem ministerstvu.

(„Naša straža.“) Pravila tega važnega društva so potrjena. Kdor želi pristopiti društvu prijavi naj se g. drž. posl. Fran Povšet v Ljubljani, da se prej ko prej skliče ustanovni zbor.

(Spomenico kranjske odvetniške zbornice) izročila je posebna deputacija pravosodnemu ministru dr. Ruberju. V tej spomenici navajajo se krivice, ki se gode Slovencem pri pravosodju in posebno še pri nadsodišču v Gradcu. Minister obljubil je storiti vse, da se popravi krivica, ki se je zadala Slovencem. Če le ne bode ostalo samo pri lepih besedah?!

(V ljubljansko semenišče) sprejeto je letos 20 gimnazijskih abiturientov.

(Kemično preskuševališče), katero ustanovi in otvori c. kr. kmetijska družba kranjska, vodil bode g. dr. Kramar. Prispevala bodeta zanje vlada, dežela in mestna občina.

(Speminsko ploščo) odkrili so dne 10. t. m. v rojstni hiši uzornega učitelja Mateja Močnika v Zalogu pri Cerkljah na Gorenjskem. „Slovensko učiteljsko društvo“ v Ljubljani skrbelo je in uredilo vse, da se je temu zaslužnemu možu postavil trajen spomenik.

(Toča je pobila) dne 14. avgusta t. l. po Gorenjskem v kamniškem in kranjskem okraju.

(Koseskega slavnost) v Kosezah izvršila se je prav lepo. Na mnogih krajih postavljeni so bili slavoloki. Dekleta so bila v narodnih nošah. Sv. mašo daroval je č. g. dekan Kajdiž, propovedoval pa je č. g. Tomo Zupan. Slavnostni govor pred rojstno hišo je imel g. ravnatelj dr. Datela. Lepo število odličnih narodnjakov vdeležilo se je slavnostnega banketa. Mnogoštevilna bralna in gasilna društva zastopana so bila korporativno. Ves dan vladala je velika navdušenost, primerna pomembni slavnosti.

(Obesil se je) v Bohinju vsled pomanjkanja bivši večletni dacar Jakob Žnidar iz Kamna. Ta žalostni slučaj je nova točka k naši nekdanji razpravi o čudnem postopanju užitninskih zakupov. Nam so seveda dotične oblasti vse popravile, kakor da bi res vladala največja sreča med temi siromaki.

(Slavnosti v Krškem.) Cesarjevo 50letnico je pri nas šolska mladina deloma že praznovala konec šolskega leta s primernimi svečanostimi. Meščanska šola je priobčila pri tej priliki v svojem letnem poročilu ličen životopis našega cesarja v obeh jezikih. — „Pedagogičsko društvo“ je v svojem „Slavnostnem letniku“ isto storilo. — Uradna učiteljska skupščina za celi okraj je v slavnostni seji izrazila cesarju svojo udanost. — Dne 7. t. m. je daroval v Krškem, kjer že 50 ali še več let ni bilo nove maše, prvo to sv. daritev č. g. Val. Knavs. Naš župnik, pred. g. Iv. Knavs, bode obhajal 19. t. m. 70letnico svojega rojstva. — Občina naša bode 28. t. m. praznovala cesarjevo 50letnico ter se pri tej priliki blagoslovila nova bolnišnica.

(Nenadoma je umrl) dne 12. t. m. v Črnomlju vpokojeni župnik č. g. Viljem Vesel. N. v. m. p.

(Kača je ugriznila) dne 1. t. m. blizu Postojne 10letno hčerko Stančiča, ki je drugi dan umrla.

(Vinogradi na Krasu) ne trpijo sicer letos po peronospori, a zato razširjena je bolezen na grozdju, tako zvana „oidiun“ tako vsestransko, da se je tega škodljivca še bolj bati, nego prve bolezni, kojo smo že precej uspešno ozdravili.

(Društvo koroških in štajarskih poštarjev) zboruje letos dne 20. septembra v Celovcu.

(Strela je ubila) dne 9. t. m. blizu Šmartna pri Trzinu na Koroškem dve žanjici.

(Utonil) je dne 8. t. m. v Spodnjem Dravogradu vojaški gojenec iz Dunajskega Novega mesta, Bajtek, pri kopanju v Dravi.

(Čehovinov spomenik) odkrili so dne 14. t. m. v Branici na Goriškem. A. Čehovin bil je sin priprostitih starišev pa njegovo junaštvo dvignilo ga je, da je bil povišan baronom in imenovan vitezom Marije Terezije. Lepa slavnost vzbudila je med ljudstvom ponos, kajti čutilo je, da smo tudi Slovenci za kaj in da imamo imenitne prednike.

(Železnico Ajdovščica-Gorica) začno graditi meseca oktobra t. l.

(Osebnost vest.) Vodja okr. glavarstva v Gorici, g. vitez Bosizio, imenovan je za dvornega

svetnika, a dvorni svetnik pri namestništvu v Trstu postal je Theodor Schwarz.

(Slovenska zmaga.) V Voloski zmagali so pri občinskih volitvah Slovenci ozir. Hrvatje skoraj jednoglasno.

(Vinska letina v Istri in na Dolenjskem) obeta pri nadaljnjem ugodnem vremenu obilo dobre kapljice. Da bi potem le naši vinski trgovci in krčmarji hodili kupovat pristna domača vina k domačim tem ljudem, ne pa v Zagreb k židovskim pijavkam!

(Slovansko časnikarstvo v Dalmaciji) dobilo je z dr. Gertscherjem pravcatega Prokrusta. Hrvatske liste zaplenja neusmiljeno. Od kar je ta „Slovenec“ tam doli, bila je še vsaka številka „Narodnega Lista“ zaplenjena. Uredniki vseh štirih hrvatskih listov v Dalmaciji podali so skupno pritožbo proti takemu brezobzirnemu postopanju.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj) bliža se baje svoji odločilni krizi. Dne 15. in 16. t. m. bili so v Ištu pri cesarju avstrijski ministerski predsednik grof Thun, ogrski baron Banffy in finančni minister dr. Kaizl. Kaj se je sklenilo, se še ne ve, vendar je splošno mnenje, da nas presenetijo že v teh dneh velepomembne preosnove. Cesar se je baje udal ogrskim zahtevam, naj se skliče avstrijski državni zbor že 15. septembra, izvoli naj se zopet kvotina deputacija, ki reši negotbo. Mnogo se govori tudi o ministerski krizi, in sicer bi se imela izvršiti taka najprej na Ogrskem, potem pa tudi v Avstriji. Ogrski ministerski predsednik je baje s svojim vspehom v Ištu dokaj zadovoljen — najjasnejše znamenje, da nam v Avstriji ni biti zadovoljnim.

(Bratje Čehi) so se izrekli glede Slovencev tako-le: „Ako bi nam vlada ponudila češko državo pod pogojem, da ostanejo ostali Slovani pod nemško oblastjo, bi mi to odklonili, kakor smo to odklonili leta 1870. Giskri, ki nam je ponujal svobodno Češko, ako prepustimo nemškemu vladarstvu Moravsko in Šlezko. Naš odgovor bi se torej glasil: Nikdar! Ali postanemo vsi svobodni, ali pa vsi pademo! Naj vedo naši slovanski bratje, da smo vedno z njimi proti vsaki nezakonitosti. Mi smo v adresi zahtevali nov volilen red, in pri tem ostanemo. Bratje Slovenci, v tem pogledu še nismo rekli zadnje besede.“

(Grof Khuen Hedervary), hrvatski ban, kandidira baje za ogrsko ministersko predsedništvo, ako bi baron Banffy odstopil. Zakaj neki Hrvate vedno razveseljujejo s takimi novicami, ako pa se že itak vé, da se ga tako kmalu še ne bodo znebili, kar je tudi mažarska želja, kajti tako spretnega tlačitelja hrvatstva bržčas v Budapešti nimajo, kakor je sedajni ban, a da bi na to mesto dali Hrvata, zato so Mažari preveč — prijatelji Hrvatov.

(Ogrska ministerska kriza) je poravnana, ker ima baje Banffy po svojem potovanju v Išo zopet popolno zaupanje. Ako le ni njegovo hvalisanje napram grofu Thunu, da je za njim vso ogrsko prebivalstvo, zgolj dobičkarski maneuver. Ogrji zahtevajo, da določi kvoto sam cesar, ako tega ne stori državni zbor, a za Ogre stori taisto ogrski državni zbor. Kaj tacega zna biti za Avstrijo osodno.

Ogled po širnem svetu.

(Sv. oče papež Leo XIII.) je jako opasno obolel. Lista trdijo, da je vsak čas pričakovati katastrofe. Novejši čas pa se poroča, da je od leglo sv. očetu in da se ni bati smrti.

(Med Črnogoro-Bolgarijo-Rumunsko in Grško) sklenila se je na Cetinju pri obisku kneza Ferdinanda balkanska zveza. Kaj pomenja taka zveza, je lahko razumeti, posebno ker se Turčija brani izpolniti želje Rusije.

(Amerikansko-španska vojska) je končana. Dne 12. t. m. podpisala se je obojestransko mirovna pogodba. Španska zgubi otoke Kubo in Portoriko ter se odpove Manili in Filipinam. Plačati pa ji ne bode potreba vojnih troškov Amerike. Španska je silno poražena in ne vé se še, kaj bode sledilo tej nesrečni vojski.

(Turška vlada) se zadnji čas čudno dobrika Nemčiji. Odkar se je zvedelo, da bo nemški cesar potoval v Palestino, dela Turška vsakovrstne priprave za sprejem. Nemška je naznaila n. pr. v Carigradu, da bo cesar potoval iz Hajfe v Jaffo preko Cezareje — takoj je turška vlada zapovedala, da se cesta preko Samarije popravi. Ako nima sultan za tem družega, nego gostoljubnost napram nemškemu vladarju, storili bi evropski vladarji turškemu prebivalstvu veliko dobroto, ko bi večkrat potovali po sultanovi zemlji, da bi dobila dežela vsaj najpotrebnejših cest in potov.

Dopisi.

Iz Ponikve na juž. žel. Od vseh strani lazijo poturice v naše kraje, da kažejo svojo nemško oliko in omiko(?) nam „manj vrednim“ narodom. Da ne govorimo o Celju, kjer imate presrečni vsak dan priliko njih budalosti in surovosti prenašati. Jeden taci je naš ponkovljanski letoviščar c. kr. profesor Halada. Mati mu je slovanska, a on, sin, je Pragerman?!

Dne 24. m. m. imelo je naše „Kmet. bralno društvo“ zborovanje. Govoril je o političnem položaju in o gospodarskih stvareh naš državnih poslanec vč. g. J. Žičkar.

Že prejšnjega dne, ko se je prostor za zborovanje okraševal, je neslani profesor hodil tam okoli in zabavljaj čez „bindiše Fahnen“, katerih pa sploh — žali Bog še bilo ni. Professore, in ti hočeš našo mladino v Ljubljani olike učiti? — V pravi luči se je ta zaletel pokazal še-le družega dne pri zborovanju. Ni mu bilo prav ne petje, ne govorjenje, nič. Hoteli smo se prepričati, kaj je temu vzrok. Našli smo ga, ko smo zavohali vinski duh, ki je vel okoli profesorja. V svoji kanonadi je to revše blodilo najrazličnejše stvari. Njegovi bedasti klici in mejklici, o katerih si je drznil poročati v graški „Tagespošti“, da so bili duhoviti, so pričali o človeku, kakoršnih je Feldhof polen. — Naši treznosti in naši potrpežljivosti se imaš ravno profesore zahvaliti, da te ni doletela na mestu zaslužena kazen. Sicer pa mislimo, da se spomnijo mero-dajni krogi v Ljubljani, posebno dotični g. ravnatelj, tega človeka, ki ni v tukajšnjem kraju za družega, kakor za pohujšanje. Njegova pijanost in njega zasebno življenje!

Če mu že pri nas ne ugaja, naj gre med Nemce, tam mu je dovoljeno vse. Svetujemo mu pa, da naj čim preje pobere svoja kopita in se oglasi, da ga sprejmejo kot prvega v znani inštitut, koji se v Celovcu zida. Tam ga ozdravijo!

Iz Laškega trga. (Koga pošiljajo naši renegatje v boj zoper Slovence.) Pravijo, da koprivi ne škoduje ne toča ne slana. Ta stari pregovor velja o vseh naših nemškutarjih, najbolje pa o županu Amonu in o obeh Valentiničih, od katerih je jeden nadučitelj na nemški šoli, a drugi profesor v Gradcu. Ti zalagajo graško tetko „Tagespošto“ in znano celjsko úšprdo „vahtarco“ z vsakovrstnimi izmišljenimi, zasukanimi poročili, a največkrat seveda z lažmi o Slovencih. Ti slovenski Efijalti (izdajice) se bojujejo v prvi vrsti zoper Slovence, kjerkoli se jim ponuja priložnost. To so nepoboljšljivi slovenski odpadniki, pravi naši narodni Efijalti, vedno so jednaki, kajti koprivi res ne škoduje ne toča ne slana.

Nedavno je bilo brati v „vahtarci“ vsakovrstnih lažljivih poročil, s katerimi se smeši slavnost cesarjeve petdesetletnice na slovenski šoli v Laškem trgu ob kateri priložnosti se je tudi blagoslovila nova šolska zastava. Vsakdo, ki se je vdeležil te slavnosti, je bil povsem zadovoljen z njo. Le naši „prajzlarji“, „hajlarji“, in „slovenožrci“ so smatrali to domoljubno slavnost za nevarno izzivanje in Bog vé kaj še vse. Hoteli so jo torej na vsak način zaprečiti in nalašč so v svet raztrosili lažljivo govorico, da pridejo v ta dan „Sokoli“ iz Ljubljane, katerim se baje pridruži nad 500 slovenskih delavcev iz Trbovelj in prebivalstvo laške okolice ter da nameravajo napasti in pobiti vse nemškutarje in Nemce v Laškem trgu. Kolportirali so to izmišljeno vest v svet in domišljavi Amon, ta prvi slovenožrc, je kot župan poročal pretečo nevarnost c. kr. okrajnemu glavarstvu, proseč za puške in bajonete. In g. okrajni glavar, ta skrbni varuh

nemškutarstva, je šel stiskanim bratcem takoj na limanice, v obrambo in pomoč. Povsod skrbi za svoje s podvojen, v vseh slučajih z nepotrebnostjo skrbi, ni čuda torej, da je že osivel. Hodil je že jeden dan pred slavnostjo s svojim komisarjem po Laškem trgu urejajoč varnostne priprave, pomnožil je žandarsko postajo, izposloval iz Celja vojaško patrolo, res pravo čudo je, da ni dal postaviti še barikad pred mostom proti napovedanim razbojnikom. Kdo se tu ne smeje? Slovencem še do zdaj ni v glavo padlo nemškutarje na ta izdatni način popravljati, kakor si v strahu domišljajo.

Pri naših nemškutarjih se do pičice izpolnjuje slovenski pregovor: „Hudoba sama sebe preganja“ in „Kdor nemirne je vesti, svoje sence se boji!“. Štirinajst dni pred tem dogodkom je namreč župan Amon zaukazal z vsemi sredstvi, s katerimi razpolaga v Laškem trgu, odstraniti z visocega „maja“ pri cerkvi veliko slovensko zastavo, katero so zavedni fantje iz okolice razobesili povodom sv. birme, v čast knezoškofu. Čprav nima nobeden župan te pravice, je vendar prišel občinski policist in ognjegasci z veliko lestvo; toda slovenski korenjaki so branili zastavo in napadalci so odšli z dolgim nosom in s pohabljenostjo v svojo skladišče. Da bi temu grdemu napadu nemškutarske stranke dali dostojen odgovor in da bi jim pokazali, da je sloveska zastava Slovincu več vredna, nego vso nemškutarstvo in nemštvo Laškega trga, so fantje po sv. birmi in po končanih cerkvenih slovesnostih zastavo sneli, obesili jo na visok drog ter jo v dolgej procesiji nesli skozi trg z neprestanimi klici: „Živila slovenska zastava! Živili Slovenci!“ To je bila slovesna narodna manifestacija, to je bila, rekel bi, očitna in slovesna prisega, da hoče vsakdo, ki je danes korakal v znamenju te zastave skozi trg, bilo jih je nad 200, vselej braniti slovenstvo. Od tega dne se vzbujajo okoljani iz svoje zaspanosti. Staro in mlado hvale odločnost slovenskih fantov, slovenska zavest v okolici se vzbuja in pravična jeza se obrača proti vsem tržanom, ki so bodisi s poveljem ali z besedo, bodisi z dejanjem in odobravanjem napadali slovensko zastavo. To vstajenje slovenske zavesti in pa slaba vest je nemškutarske malosrčneže zagnala v velik strah. „Hudoba je videla samo sebe v ogledalu, zato si je izmislila laž, da bi zabranila slavnost petdesetletnice cesarjevega vladanja na slovenski šoli, a ni se ji posrečilo. Zamán so hodile žandarske in vojaške patrole k vsakemu vlaku čakati napovedanih „Sokolov“, delavcev itd. Slavnost se je vršila dostojno, nemškutarski komplot in g. glavar so obsedeli, kar je vzbujalo mnogo veselosti in dovtipnosti, pa tudi ogorčenosti nad prizadetimi Laščani in njih postopanjem.

Iz Središča in okolice. Središče slovi kot jeden, da ne rečem — prvi, med najbolj narodnimi trgi na Slovenskem Štajarskem. In to slavo si je zaslužil trg po vsi pravici, vzlasti zadnja leta, odkar županijo v njem močje, ki se ne zavedajo samo svoje narodnosti, ampak kažejo tudi pri vsaki priliki očitno, da je Središče — slovenski trg, ki si prizadevajo, da ima ta tudi na zunaj — slovensko lice. To ti svedočijo že napisi na izveskah, ki so, razun jednega nemškega in jednega nemško-slovenskega, vsi narodni. Upamo, da se še ta dva možaka z neslovenskimi napisi spametujeta, da vsaj pomislita, kaki ljudje zahajajo k njima in jima dajejo zaslužka, kajti drugače se res zna zgoditi, da prideta počasi oba — na suho!

Kakor trg, tako so tudi občine in vasi v njegovi okolici narodne, toda žalibog v tem oziru še precej zaspane; kajti ne manjka tu čudakov, ki nikakor ne izprevidijo, da so po krvi — Slovenci, da živijo v slovenskem kraju in dobivajo zaslužka od Slovincov. Ni se potem čuditi, če taki narodnostni mlačneži pri raznih prilikah zabredejo v zapeljive mreže naših sovražnikov, Nemcev, ali bolje rečeno — Posilincev, nemčurjev. Hvala Bogu je takih nezavednežev malo. V mislih imam tu le jednega mizarja ob takozvani „grablenski mlaki“, kateri Slovincem, kakor pravi sam, ne privošči niti počenega groša, ker mu baje dajejo zaslužiti samo Nemci in Mažari, a Slovenci ničesar. Zato je

tudi ta poturica pri zadnjih volitvah za okrajno bolniško blagajno stal na nasprotniški strani, a dobil pod nos, ker se mu je njegova želja po kaki „šarži“ sramotno izjalovila. Zato je stal na ceditu pri Posilincih, in Slovenci so mu tudi dali pošteno „šnofati“. Morebiti že premišljuje kaj o svoji blamaži po večerih, ko mu zeleni štirinožci v mlaki prepevajo na čast žalostinke, v katerih obžalujejo najbrž gorostasno prifrknjenost njegovo in ga jednako krilatcu, kateri ob voglu njegove hiše z roko preti, spominjajo, naj bo v prihodnje bolj pameten, naj se iznebi zastarelih in napačnih nazorov svojih ali pa naj pobere kopita in jih odnese kam drugam, če med Slovenci ne zasluži ničesar, kajti drugače okoličani mogoče res izprevidijo, da ta posebnež ni vreden niti počenega groša iz njihove roke, ter mu vsi pokažejo hrbet. — Toliko za zdaj!

Iz Maribora. (Veselica bralnega in pevskega društva „Maribor“.) Zadnjo nedeljo privedilo je bralno in pevsko društvo „Maribor“, po daljšem prestanku spet prav zanimivo vrtno veselico v gostilni gospe Ivanuš v Leitersbergu. Program veselice je bil prav raznovrsten in dobro izbran, in najlepše vreme je pospeševalo uspeh veselice.

Moški kakor tudi mešani pevski zbor sta vse pevske točke izborna prednašala in občinstvo ni štedilo s ploskanjem, da njima izrazi svojo pohvalo. Da je petje tako izvrstno uspelo, za to gre vsa hvala g. pevovodji Skrbinšek, ki se ni ustrašil nikakega truda, da je izvežbal svoj pevski zbor.

Nekaj nenavadnega in čisto novega je bila za mariborsko občinstvo javna telovadba. Kot izboren telovadec po vsem Slovenskem dobro znani g. M. Benčan iz Celja je nastopil s svojima učencema bratoma Zabukošek. Njim se je pridružil še g. R. Mencin iz Celja. Občinstvo je kar strmelo, s kako spretnostjo in lahkoto so vsi izvajali najtežje in deloma naravnost vratolomne vaje na drogu, bradlih in z bombo.

Tudi šaljivi prizori so dobro uspeli, le škoda, da vsled slabe akustike in živahnosti občinstva govorov ni bilo mogoče vselej razumeti. Ker je že izvajanje ostalega programa zahtevalo jako mnogo časa, morala se je nameravana deklamacija opustiti. Med vso veselico je šaljiva pošta prinašala občinstvu najnovejše in najzanimivejše novice iz vseh delov sveta, godba na lok pa je zabavala občinstvo, kadar so utihnili pevci in glumači.

Najboljše volje smo se razšli že pozno v noč. Enoglasna je bila hvala vseh udeležnikov o dobrem vspehu. Pri veselici so nas počastili tudi dragi gostje iz Celja in Ptuj; a žal da se ravno narodnjaki iz Maribora niso udeležili v večjem številu veselice. Saj bi ravno njim v prvi vrsti bilo treba, da zaidejo včas tudi v slovensko družbo in se tam napijejo malo slovenskega duha.

S Krasa. (Namestništvo zoper posojilnice.) Kakor znano, je nabrežinski, šentpeterski pri Gorici in tomajski posojilnici na Goriškem visoko c. kr. namestništvo v Trstu prepovedalo sprejemati hranilne vloge ter iste v 3 mesecih ulagateljem nazaj izplačati.

Posojilnice pa seveda tega ne morejo storiti, ker izdanih posojil ne morejo tako naglo izterjati.

„Zveza slovenskih posojilnic“ nam je napravila rekurz na visoko c. kr. ministerstvo notranjih zadev, vendar pa ne vemo, kako bode vse to izpadlo. (Vspeh mora imeti, ker že zakon z dne 1. avgusta 1889 dovoljuje sprejemati hranilne vloge, kar je tudi najvišje sodišče že odločilo v zadevi nekaterih posojilnic. Uredništvo.)

Vsekako pa je posojilnicam provzročil ta ukaz visokega c. kr. namestništva precejšno škodo, kajti ljudje so se začeli vpraševati — zakaj in kako to — da jim je namestništvo prepovedalo hranilne vloge sprejemati.

Visoko c. kr. namestništvo utemeljuje svoj — več kakor čudni ukaz s tem, da naše vločne knjižice nimajo posebno izrečne opazke, da sme edino le oni vzdigniti vloge, na čegar je knjižica napravljena oziroma tista oseba, ktera je za to pooblaščen.

Naše knjižice so pa take, kakršne imajo vse slovenske posojilnice, in menda tudi nemške.

Doljni in gornji avstrijski deželni odbori so dajali po večih krajih 250 gld. za prvo nabavljenje knjig in ognja trdnih blagajnic posojilnicam.

Tudi za nemški del štajerske dežele so dajali, — za nas uboge Primorce se ni nikdo spomnil — še to malo bi nam radi vzeli, kar imamo.

Mi nismo ustanovili posojilnice, da bi dobičke spravljali, ampak zgolj rodo — in človeko ljubnost nas je do tega napotila, in zdaj po dolgih letih našega delovanja nam hočejo to uničiti.

Pa mi bomo tudi to krizo prestali — ako Bog da in pravica sama.

Narodno-gospodarske novice.

Grozdna plesnoba. (Oidium tuceri)

Čez našo vinsko trto, največi up kmetovalcev, vsulo se je toliko bolezni in škodljivcev, da nam hočejo trto popolnoma vničiti. Jedna takih bolezni je tudi grozdna plesnoba, o kateri se je že večkrat v naših listih razpravljalo, toda le bolj v kratkem. Da zvejo tudi naši kmetovalci, kako nastaja in se širi ta bolezen, nameril sem se razložiti jo bolj obširno.

Grozdna plesnoba pokazala se je že davno okoli leta 1820—1821 v nekem cvetličnjaku na Angleškem. Angleži namreč nimajo vinarstva kakor mi, pač pa gojé bogati „lordi“ trte v svojih cvetličnjakih. V omenjenih letih prikazala so je na grozdju neka bela moka, vsled katere se grozdje ni več debelilo, ostalo drobno in začelo pokati. Po preteku nekaj let so tudi čedalje bolj hirajoče trte popolnoma usahle. Bolezen se je širila v druge rastlinjake, tako dolgo, da je prišla na Francosko, od tam v Italijo in tudi v naše slovenske vinorodne kraje. Ta bolezen razsajala je posebno po južnih deželah tako, da vinorejci, ki so pridelali prej velike množice vina, niso imeli zdaj nič. Bolezen napada najprej grozdje, potem pa trto samo.

Ker smo zvedeli od kod izvira ta bolezen, nam je treba še vedeti kako se razvija. Kakor hitro zarod *odcveti, prikaže se ta bolezen v majhni meri na posameznih jagodah*. Kakor se jagode debelijo, širi se tudi ta bolezen, in nazadnje je videti celi grozd kakor s pepelom potršen. Te jagode v deževnem vremenu spokajo in sok izteče iz njih. Če tako jagodo mikroskopično pregledamo, vidimo, da je vsa z neko mrežo prevlečena. Kjer se te mreže oziroma nitke križajo, našli bomo koreninico zajedeno globoko v jagodo. To korenino imenujemo „micel“. Na zgornji strani vidimo še malim cevom podobne nitke. Te imenujemo „konide“ in zrastejo iz „micelja“. Te konide imajo na koncu mehurčke, v katerih se nahaja „tros“, za daljno razširjanje bolezni. Ko je ta mehurček dozorel, počne, in bolezen se širi dalje naprej.

Pri tej bolezni imamo dvojni, in sicer poletni in zimski „micel“. Zimski „micel“ prezimi na rozgah, od koder se potem dalje širi. Rozga oziroma pognanka, napadeni po tej bolezni, postanejo moragasti črni, zelo napadeni pa tudi popolnoma črni.

Kako to bolezen ozdraviti?

Kakor že omenjeno, širi se ta bolezen zelo pogubonosno v južnih krajih; čim bolj pa je proti severu, tem manje se razširja. Veliko škode včinila je zlasti v Siciliji, kjer so tudi našli sredstvo proti njej. Okolu tovarn za žveplo namreč zapazili so, da tam trte niso bile napadene, ampak so ostale zdrave. Opazivši to, začeli so grozdje potresati s „sublimatom“ ali žveplenim cvetom. To sredstvo je pomagalo, vendar je prišlo predrago, in začeli so rabiti naravnost zmleto žveplo, kar je še danes v rabi, in daje ob ugodnem času izvršeno tudi popolni vspeh.

Žvepljati pa je treba večkrat in sicer: prvič se žveplja, kakor hitro so trte ozelenele in imajo 5—10 cm dolge pognanke; drugič treba žvepljati, kadar trta odcedi; tretjič, ko so jagode grahove debelosti in četrtič, prej ko grozdje zori. Prepozno žvepljanje vendar ni priporočljivo, ker dobi vino lahko okus.

Priprav za žvepljanje pa ne bom opisoval več, le toliko povem, da so zato nalašč pripravljene mehi.

To sem zapisal radi tega, ker se je v našem ljutomerskem okraju prikazala ta bolezen v obilni meri, in da naši kmetovalci katerih večina je edini up še vinograd, ne držé rok križem.

Sicer so naši Poljanci premeteni ljudje, toda vendar ne bo škodovalo, če se stori po mogočnosti za našo vinorejo.

Naši sloveči vinogradi gredo tako na nič, nekaj vsled raznih uim in bolezní, nekaj vsled malomarnosti, nekaj pa tudi vsled prevelikih vsakdanjih skustvenih preobratov. — To kar se je spoznalo danes od najboljših strokovnjakov, je jutri že zopet od drugih ovrženo. Tako ubogi kmet res ne ve česar bi se lotil. Gledé na to bilo bi gotovo zelo koristno kakšno, naše vinoništvo pospešavajoče društvo.

Na delo možé, ker resni so dnovi

A delo in trud vam naj Bog blagoslovi.
Grmski.

Književnost.

(„Družbe sv. Cirila in Metoda knjižnica“) je ravnokar izdala: a) XII. zvezek: Franc Jožef I, cesar avstrijski z eno podobo, 72 strani, spisal c. kr. učiteljski ravnatelj Frančišek Hubad, cena izvodu 15 kr., (sto izvodov 12 gld.). b) XIII. zvezek: „Andrej baron Čehovin“ s štirimi podobami, 39 strani, spisal nadučitelj Janko Leban, cena izvodu 10 kr., (sto izvodov 8 gld.). c) Tudi je izšla 64 strani obsegajoča knjižica: „Naš cesar Franc Jožef I. 1848—1898“ v nenavadno elegantni obliki s 27 jako čisto vtisnjenimi podobami. Spisal in založil jo je družbeni prvomestnik Tomo Zupan v prid družbe sv. Cirila in Metoda. Cena tej knjigi je 15 kr., (sto izvodov 12 gld.). Te knjige eminentno patrijotične osebine, ki so namenjene slovenski mladeži, najtopleje priporočamo vsem slovenskim rodoljubom, posebno pa vodstvom ljudskih, meščanskih in srednjih šol, da bi jih ta naročevala v obilni meri v razdelitev med šolsko mladež povodom slovesnega praznovanja 50letnice cesarjevega vladanja. Knjiga se dobiva pri Iv. Bonaču, trgovcu in knjigovezu v Ljubljani, ter pri vseh knjigotržcih.

Razne stvari.

(Odlični Hrvatici) Pred nekaj leti promovirana je bila na vseučilišču v Zürichu prva Hrvatica za doktorico. Bila je to gospa Milica Šviglin Čavor, ki živi sedaj kot dr. vsega zdravilstva v Zofiji. — Nedavno pa je postala doktorica filozofije na francoskem vseučilišču v Lausannu sestra prve, gospica Danica Šviglin. Nova doktorica je rojena Zagrebčanka, ki je dovršila tam žensko učiteljsko ter že bila tudi nameščena za učiteljico.

(Nov list) V Sarajevu pričel je izhajati s 6. dnem t. m. kot tednik nov list v nemškem jeziku. „Stimmen aus Bosnien, organ für Politik, Volkswirtschaft und Literatur“. List bode samostojno poročal o bosansko hercegovskih razmerah in je vse podpore vreden.

(„Der Süden“, Organ für die culturelen und wirtschaftlichen Interessen der Kroaten und Slovenen.) Prejeli smo četrto številko tega lista. Tudi ta je pomnožena s prilogi. Vsebinska je sledeča: Slovanska vzajemnost — (kako je razlagati v smislu govora gospoda drž. poslanca dr. Ferjančiča pri učiteljskem zborovanju v Ljubljani;) — občina in politika ali brezpravne razmere v Istri (temeljni članek odličnega rodoljuba iz Istre) — nadaljevanje zborovanja slovenskih odvetnikov in notarjev proti graški nad sodnji. Dalje obsega list razne zanimive novice iz Štajarske, Koroške, Kranjske (obširen opis zborovanja slovenskega učiteljskega), novosti iz Hrvaške, Istrije, Dalmacije, Bosne in Hercegovine. Mej raznoterosti je članek „Hrvatska politika“ posnetek iz hrvaškega tednika v Dubrovniku „Crvena Hrvatska“ — Ker je ta list, kakor obče priznано, v sedanji žalostni politični dobi Slovincem in Hrvatom živo potreben, mora vsak pravi rodoljub smatrati svojo dolžnost, da list po svojih močeh podpira, kar stori najprvo in najlaglje stem, da postane naročnik. Naročnina znaša od avgusta do konca leta samo eden goldinar. Uredništvo in upravništvo: Dunaj I. Plankengasse 4.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so od 25. junija do 15. julija poslali: Ženska podružnica v Velikih Laščah 124 gld. — Č. g. Avguštin Skočir, kurat v dež. bolnici v Gradcu, 20 gld. kot prispevke za mesec maj, junij, julij, avgust. — Dobitek pri šahu 60 kr. — Neimovanec iz Radovljice 1 gld. — G. prof. Fr. Levec za „L. Nov“. 50 kr. — G. Ivan Valenčič v Trnovem 2 gld. — G. Slavoljub Cerjak v Cirknici iz nabiralnika v svoji gostilni 5 gld. — G. Mih. Ans. Muri z Zgornjega Jezera

1 gld. — Podružnica za Vuhred Marenberg po č. g. župniku Jos. Černku 3 gld. 60 kr. — Č. g. Ivan Černe, župnik v Barkovljah, kot Ciril Metodov dar 5 gld. — Podružnica v Podgradu po g. Jos. Volkmu 30 gld. — Č. g. Anton Šebat, kapelan v Poljčanah, iz nabiralnika 2 gld. — Na Miklunovi gostiji pri Sv. Marjeti niže Ptuja po g. Rozi Mikl nabranih 7 gld. 40 kr. — G. Jože Novak iz Radeč 5 gld. z namenom, da bi sveta blagovestnika izprosila pameti vsem političnim norcem — Č. g. Ivan Čebašek, župnik v Črnem Vrhu nad Polh. Gradcem, 10 gld., zloženih od vnetih prijateljev naše družbe ob Ciril-Methodovem kresu. — Pri Zoretu v Črnem Potoku pri Litiji nabralo se je cirilskega daru 1 gld. 80 kr. — Botrice in botri na birmi v Mošnjah, zbrani na Črnicu pri Starnarju 7 gld. — G. Fran. Čukjati v St. Gotardu iz nabiralnika 2 gld. 50 kr. — Č. g. Ivan Trpin, beneficijant v Šmartinu, iz nabiralnika 2 gld. — Slavna „Notranjska posojilnica“ v Postojini 20 gld. — Ženska podružnica v Trstu po gđ. Milki Mankočevi 157 gld. 50 kr. letnine in 169 gld. 83 kr. Ciril Metodskega daru, poklonjenega od vrlih tržaških Slovinc. — Iz Šmarja pri Jelšah po g. Iv. Debelaku nabranih 13 gld. 60 kr kot vezilo za god. sv. blagovestnikoma. — Gđ. Janja Miklavčič v Kranju 5 gld., nabranih na Šmarjetni Gori ob Ciril-Methodovem kresu. — Slavna posojilnica Žužemberku 10 gld. — Šentjakobsko-trnovska moška podružnica je dala glavni blagajni 95 gld., med tem je Ciril-Methodovega daru 47 gld.; nanj so darovali: gg. Jan Flis, Andrej Kalan, Andrej Zajemec in Podlimbarski po 5 gld.; dr. Jože Debevec, Jan. Rozman, J. Vrhovnik po 2 gld.; J. Sušnik, Ant. Z. po 1 gld. 50 kr. dr. Fr. Ušeničnik, Fr. Birk, dr. A. Ušeničnik, dr. Jož. L., dr. Fr. L., A. Stroj, V. Steska, dr. G. Pečjak, Drag. Žagar, F. Ferjančič, po 1 gld.; M. Š., Jernej Bahovec, J. Vrančič, dr. Vi. F. po 1 krono; šentjakobski Mohorjani po g. F. Steški 6 gld. Č. g. župnik Fr. Jeršič za velikovsko šolo 2 gld. — Č. g. Jožef Vodošek, kapelan v Rajhenburgu, je nabral na Habinčevi zlati poroki 5 gld. — G. Ign. Merhar v Prigorici pri Ribnici iz nabiralnika 5 gld. 10 kr. — Sveta brata Ciril in Metod, izprosita obilo blagoslova vsem darovalcem!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Koledar.

Petek (19.) Ljudovit Tol., škof. — Sobota (20.) Bernard, opat.; Štefan, kralj. — Nedelja (21.) 12. pobin koštna. Ivana, Frančiška, Adolf. — Ponedeljek (22.) Timotej in Simf. — Torek (23.) Filip, Benicij; Bogovljka. — Sreda (24.) Jernej, apost. — Četrtek (25.) Ljudovik, kralj. — Prvi krajec dne 24. ob 9. uri 38 min. zvečer.

Sejmi.

Dne 17. pri Št. Jurju ob Ščavnici. Dne 20. pri Št. Jurju ob Pesnici, v Poljčanah, v Brežicah. Dne 22. na Kalobju, v Črmožicah, na Pilstanju. Dne 24. v Velenju, na Laškem, v Arnovžu, pri Sv. Križu na Murskem polju, v Sloven. Bistrici, Središču, Rogatcu, Imenem. Dne 25. v Turniščah.

Loterijske številke.

Trst dne 13. avgusta 1898: 8, 11, 54, 47, 5
Linc " " " " 50, 1, 40, 74, 89

Zahvala.

Velezashuzni naš rojak gosp. profesor Jos. Zitek daroval je kapeljskemu bralnemu društvu zopet nad 100 prav lepih knjig. Sivemu prvoborniku, — ki še je edini list od troperske detelje: Herman, Raič, Zitek — izreka najprisrčnejšo zahvalo

odbor.

Prostovoljna zemljiščna dražba!

Na prošnjo dedičev po dne 19. avg. 1897 v Šmarji pri Jelšah umrli c. kr. poštarici in posestnici, gospej

Ani Skaza

se bode vršila dne 15. septembra 1898

ob 9. uri dopoldne pri podpisani c. kr. sodnji prostovoljna dražba zapuščinskih zemljišč vl. št. 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 kmeč. obč. Šmarje, vl. št. 92 kmeč. obč. Sv. Tomaž, vl. št. 163 kmeč. obč. Preloga, vl. št. 90 kmeč. obč. Sv. Barbara, vl. št. 64, 65, 67, 68, 69 in 164 kmeč. obč. Ješovec.

Zemljišča merijo 71 hektarov, 8 arov, 42 kvadr. m, so bila sodno cenjena na 43.327 gld. 98 kr., se nahajajo v trgu Šmarje pri Jelšah in v njegovi najbližji okolici.

Poslopja na zemljiščih so v dobrem stanu. Zemljišča se bodo prodajala v različnih skupinah, ktera so se napravila po njih naravni legi, ter se bodo prodala le za ali čez cenitveno vrednost.

Kdor hoče dražbati, mora položiti 10% vadij. Dražbeni pogoji se lahko pogledajo v uradnih urah pri podpisanim sodišču ter pri zastopniku dedičev gospodu dr. Jos. Georg, advokatu v Šmarji, kteri daje tudi vsa druga pojasnila.

C. kr. okrajna sodnija v Šmarji
dne 5. avgusta 1898.

(239) 2—1

C. kr. okr. sodnik: Mule.

Zahvala.

Tekom večletne bolezni in ob smrti moje predrage soproge, gospe

MARIJE MEŠIČEK roj. CEPUDER

prejel sem toliko dokazov blagega sočutja, da mi ni mogoče dostojno zahvaliti se vsem posameznikom, zato mi naj bo dovoljeno, tem potom izreči najtoplejšo, najprisrčnejšo zahvalo vsem, ki so bili moji, zdaj rajni soprogi v nje težki bolezni mili tolažniki, dalje prečastitim gg. duhovnikom za vodstvo sprevoda, dragim kolegom, koleginjam in drugim blagim prijateljem, ki so spremili rajnico do kraja nje večnega počitka, darovali vence ali drugače izrazili svoje sožalje.

V Sevnici, 17. avgusta 1898.

Jožef Mešiček, nadučitelj

Tombolo

priporoča

trgovina Dragotin Hribar-ja v Celji

po sledečih cenah:

proste	fine vsekane
100 kom. 1 gld. 80 kr.	100 kom. 2 gld. 60 kr.
200 " 3 " 40 "	200 " 5 " — "
500 " 8 " — "	500 " 12 " — "
	1000 " 22 " — "

Zunanja naročila izvrše se točno

Zahvala.

Vsem dobrotnikom in dobrotnicam, ki so s svojimi darovi omogočili, da se je 11. avgusta 1898 šolska mladina ob priliki šolske svečanosti v proslavo 50letnega vladanja Nj. Veličanstva presvitlega cesarja Frana Jožefa I. tako dostojno pogostiti mogla, izreka v imenu pogostenih iskreno zahvalo:

Šolsko vodstvo Braslovce, dne 14. avgusta 1898.

V. Jarc, nadučitelj.

Naznanilo.

Lastnik graščine Stari Ribnik na Hrvatskem bo od svoje graščine, ki je 1 uro od Metlike oddaljena in dve uri od Karlovca, na drobno razprodal kacic 1200 oralov zemlje.

Ta graščina ima plodovit svet. Kupijo se po ceni lahko njive, hoste in travniki ter tako naseli veliko kmečkih rodbin. Lesa je dosti in žaga blizo. Pohištva se z malim denarjem napravijo. Kraj je lepa ravan, zemljišča imajo globoki svet in so doslej še bila malo izrabljena. Voda Kolpa teče med temi zemljišči. Sadno drevje raste bujno na teh zemljiščih.

Slovenci, ki hočete dobre domačije, posezite po teh zemljiščih. Ne bo se tako hitro tako lepa prilika ponudila!

Dinarjev je dosti dobiti 30 do 40 kr. na dan, brez hrane.

Dogovori se lahko plačilo kupov po letih proti zavarovanju.

Podrobna pojasnila poda oskrbnništvo grajščine

Stari Ribnik pri Metliki.

Krepkega učenca

iz dežele, z dobrimi šolskimi spričevali, sprejme se takoj v trgovino z mešanim blagom. Kje, pove upravništvo „Domovine“ v Celji. (236) 3—2

Prostovoljna prodaja

(235) 3—2

kmetije v Levcu pri Celju.

V nedeljo 21. avgusta popoldne ob 2. uri razprodajal bodem na kose njive (11 oralov), hmelove vrte (7 oralov), travnike (20 oralov), hoste (26 oralov) in dva vinograda (4 orale), skupaj 68 oralov. — Ako se prodaja 21. avg. ne bode dokončala, ponavljala se bode prodaja v ponedeljek 22. avgusta ob 9. uri predpoldne. — Kupci so povabljeni v Levec k mojemu posestvu.

Plačilni pogoji so ugodni.

Posestvo se tudi skupaj proda.

Adalbert Walland, prej pri Gregulu.

Pozor!

Novi, fini, dobri svinčniki

„Družbe sv. Cirila in Metoda“.

Z načelom, da kar se zalaga pod imenom dične naše družbe — mora biti najboljšje kakovosti, da se obdrži in ostane v trajni rabi, založil sem s privoljenjem slavnega vodstva nove, fine svinčnike v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“, izdelane od prve svetovne firme te stroke: L. C. Hardtmuth na Dunaju.

Da se udomačijo ti novi, edino dobri svinčniki v vsaki narodni hiši, po pisarnah in šolah in da se moje dobro blago ne zamenja s kakimi slabimi izdelki, izdanimi na ime družbe, zato

zahtevajte, kupujte in v lastno korist rabite le svinčnike, ki imajo poleg družbenega imena utisnjeno tudi tovarniško znamko

L. C. Hardtmuth.

Moje blago je prima-blago. Le k prima-blagu priutisne firma L. C. Hardtmuth svojo znamko.

Cena svinčnikom je po 1, 2, 3, 4 in 7 kr. kom.; v dvanajstih cenah, prekupovalcem rabat. Zalaga in prodaja

Ivan Bonač

trgovina s papirjem in šolskimi potrebščinami v Ljubljani. Založnik priznано najlepših slovenskih razglednih dopisnic v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“ s podobo nje prvomestnika veleč. gosp. Tomo Zupana.

Cena za komad 5 kr., 100 komadov 4 gld. franko.

Prevzamem naročila za izdelovanje razglednih dopisnic v eni ali več barvah. Prosim, da se mi iz vseh krajev slovenske zemlje, kjer še nimam zveze, pošlje po 10 razglednih dopisnic proti iskošnji odškodnini. (196) 6—5

„Svoji k svojim!“

C. i. kr. priv. tvornica,
brizgalnic, cevij in
kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb
nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s
patentom proti zmrzlini cevij in opreme.
Posestnikom kmetijske stroje ter peronos-
pora-škropilnice, slednje po 11 gl. komad
franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke.
Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

Lampijone

za razne veselice v vsih velikostih in oblikah po
jako nizkih cenah, nadalje
sv. podobice fino izdelane
s slovenskim napisom priporoča čast. duhovščini novo-
mašnikom in učiteljstvu trgovina
Dragotin Hribar-ja v Celji.

* Zunanja naročila izvršujejo se točno. *

Posestvo na prodaj.

Lepo, okoli 40 oralo veliko posestvo, z novo,
jako okusno sezidano gosposko hišo, zraven hiša za
„majarja“ in s prostranimi, lepimi gospodarskimi poslopji,
nahajajoče se v občini Sedlašek v Halozah, 2 uri od
Ptuja tik okrajne ceste iz Ptuja v Krapino, se vsled
obiteljskih ozirov za primeroma nizko ceno in pod jako
ugodnimi plačilnimi obroki takoj prodaja. — Več pove
(134) 3—2 **Zofija Macun**
vdova c. kr. okr. sodn. pristava v Sedlašku p. Pod-
lehnik (Lichtenegg in Steiermark).

Vožnje karte in tovorni listi
(160) 42
Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik
Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.
Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske
vlade. Pojasnila daje radovoljno
koncesijovana potovalna pisarna
E. Schmarda
v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (prilicje na levo).

Vinko Čamernik
kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani
nasproti mestne elektrarne.
Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev
umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev,
prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih
kamnov

priporoča svojo
veliko zalogo vsakovrstnih
grobnih spomenikov
iz raznih marmorjev in granitov.
Izvršuje
kompletne rodbinske rake
in spomenike.
* Strugarnica marmorja *
z električno silo.
Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franko!

Morie Rauch
steklar v Celji, Rotovška ulica št. 4.

Priporoča sl. občinstvu steklene črke v razno-
vrstnih barvah, kakor: črne, bele, emajlirane,
zlate in srebrne, jako pripravne za napise pri
trdkah in reklamah; prav lepe in cene. —
Gostilnam posebne izjemne cene pri vrčih,
steklenicah, kupicah, krožnikih, skledah itd. iz
porcelana ali kamenine. Prevzame vsakovrstna
steklarska dela, ka-
kor: šipe pri hiš-
nih in cerkvenih
oknih, strehah itd.
po neverjetno niz-
kih cenah. Razpo-
silja steklo, porce-
lan, ogledala, po-
dobe, svetilnice itd.
kakor tudi olnate
barve za takojšno
rabo, ki se brzo
posuše.

Na razpolago ima tudi najlepši blesteči
povlak, brunolin in vse vrste lakov. Prosim,
da se prepričate z naklonjenim mi obiskom
(221) 6—4 **M. Rauch.**

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej
fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, na-
stavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot
zaupni mož in posredovalec
z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se
vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez
trideset let obstoječega domačega denarnega pod-
jetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene
ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

Urarsko orodje

dobro ohranjeno, skoro novo, prodaja vsled urar-
jeve smrti **Neža Mlakar** v Rajhenburgu št. 62.
(231) 2—2

Dr. Fran Mayer
odvetnik v Šoštanju

uljudno naznanja, da je v mesecu avgustu odprl svojo
pisarno in da deluje v vsih pravniških poslih.

V Šoštanju, dne 10. avgusta 1898. (233) 3—2

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno
drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi
po celim svetu kot jedino enake vrste slavno in
priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečateni
steklenica, 2. ime „Zacherlin“ (65) 12—1

Celje: Traun in Stiger, Alojz Walland, Viktor Wagg, Milan Hočevar, Ferdinand Pellé, Josip Matič, Anton Ferjan, Friderik Jakovitsch, Fr. Rischlawy, Karol Gela, lekarna, Fran Zanger, Fran Janesch, Anton Kolenc, M. Rauscher lekarna, Topoljak & Pečnik, Josef Simez, Dobrna: Jos. Sikošek, Baslovce: Ant. Plaskan, Josip Pauer, Konjice: Jurij Mischay, Vojnik: Fr. Zottl, Hrastnik: Alojzija Bauerheim, Konsumno društvo, Josip Wonk, Ljubno: Fr. X. Petek, Janez Filipic, Sevnica: A. Fabiani, S. F. Schalk, Ludovik Smole, Zwenkel & Cmp.

Gomilsko: I. Idvoršek, Trg Lemberg: Franc Zupančič, Laško: Andrej Elsbacher, Planina: Lud. Schescher, F. Wambrechtsteiner, Gornji grad: Jakob Božic, Poličane: Ferd. Ivanus, A. P. Krautdorfer, Anton Schwell, Leopold Vukič, Mozirje: Marija Suppanz, Pristova: And. Suppanz, Brežice: Fran Mathias, Varlec & Umek, Zalec: Adalb. Globočnik, St. Juri: Fran Kartin, J. F. Schescherko, St. Lovrenc: Elja Turin, Smarje: Josip Wagner, Janez Lischnigg, Norbert Zanier, Trbovlje: Konsumno društvo, J. M. Krammer, Fran Pollak, Rob. Stenowitz, Zibika: Janez Založnik, Videm: Ivan Novak, Vitanje: Anton Jakin, Velenje: Karl Tischler.

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinjske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.

Peter Kostič v Celji

trgovina norimberško-galanterijskega in drobnega blaga

priporoča slavnemu občinstvu:

dežnike in solnčnike, palice,
srajce, ovratnike, kravate in
mašne, rokavice pletene in
glace, nogavice, moderce, ga-
lošne, gumba, mila, parfume
in druge toaletne predmete.

Velik izbor krasnih nagrob-
nih vencev in trakov.

Vse po zelo nizkih cenah.

Učeneza, ki je doveril meščansko šolo ali
pa par razredov kake srednje
šole, sprejme takoj v uk trgovina
Dragotin Hribar-ja v Celji.

500 lés za sušenje hmelja
v popolno dobrem stanu prodaja
baron **Bruck v Celju.** 3—3

Slovenci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda,
katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši
okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo
k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborni do-
mačo kavo.

Glavni zalagatelj: **Ivan Jebačin**
(193) 10—9 Ljubljana.